Balayogi

Alchimia tainică a tăcerii
Poumi Lescaut cu o prefață de Jean-Yves Leloup

Dumnezeu există, EL ESTE ÎN ETERNITATE.
René Guénon

PREFAŢĂ

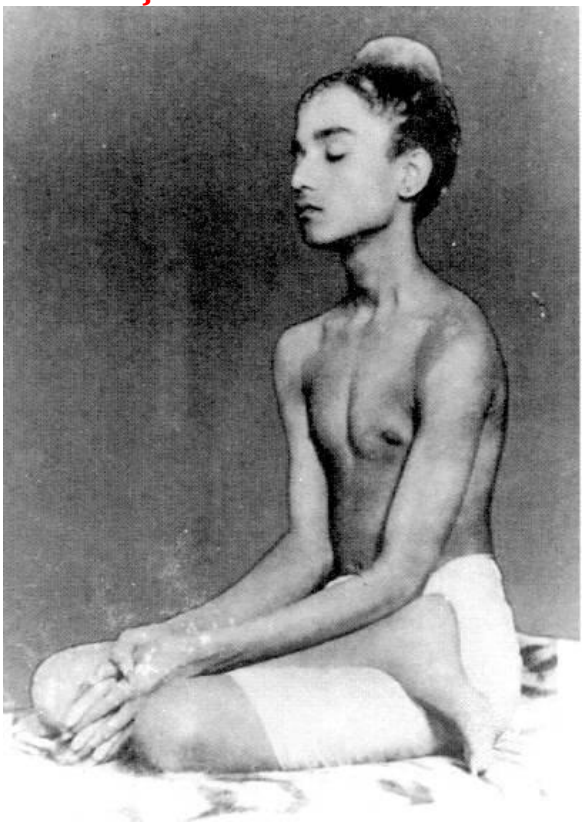

Cum poate să rămână o fiinţă umană complet nemişcată fără să mănânce sau să bea absolut nimic ani de zile, strălucind totuşi nu numai de sănătate, ci şi de o misterioasă luminozitate interioară, intensă şi sublimă?

India este patria în care acest gen de fenomene poate fi întâlnit pe alocuri. În Franţa, se cunoaşte cazul lui Marthe Robin, născută la data de 13 martie 1902 la Chateauneuf-de-Galaure, un sătuc la nord de Drome, decedată, fără să fi părăsit vreodată ferma familiei, la data de 6 februarie 1981.

În copilărie, nimic nu o distingea de celelalte fetiţe din sat; a obţinut certificatul de studii, a urmat catehismul, a lucrat la câmp, şi-a îndeplinit îndatoririle gospodăreşti. La fel ca şi Balayogi, ea a încetat încă din adolescenţă să mai mănânce, după care a rămas astfel, imobilă, fără să mai adoarmă vreodată, timp de 50 de ani.

Vom cita de asemenea cazul deja faimos al lui Thérèse Neumann, din Konnersrenth, în Bavaria (Germania), care a încetat să se mai hrănească în ziua de Crăciun a anului 1922. Atât în istoria misticii, cât şi în aceea a clinicii sunt cunoscute numeroase cazuri de persoane considerate „sfinte" – ori „bolnave" – de către cei din anturajul lor, care „sufereau" de o anorexie gravă, sau chiar totală.

„Pomul se recunoaşte după fructe": în cazul lui Balayogi, la fel ca şi în acela al lui Marthe Robin, criteriile psihiatriei clasice şi etichetele clinice contemporane nu intră deloc în discuţie… Cei care au cunoscut mari psihotici ştiu că aceştia nu emană nici un fel de energie sau de compasiune, aşa cum se produce în cazul unor fiinţe excepţionale precum Balayogi şi Marthe Robin. Sănătatea uimitoare a acestora nu face decât să pună sub semnul îndoielii etiologiile noastre, conceptele clasice referitoare la corp şi la normalitate… Cine este în fond mai normal, sfântul, yoghinul avansat, sau omul mediocru? Cel care se dăruieşte lui Dumnezeu în întregime, sau

acela care are o grijă excesivă de el însuşi, fără ca prin aceasta să reuşească să scape de înlănţuirea imuabilă a legii cauzelor şi efectelor (legea *karma*-ei)? Nu este mai puţin adevărat că dacă Balayogi şi Marthe Robin sunt surse de constantă uimire şi inspiraţie, ei nu sunt neapărat nişte modele de urmat pentru marea masă a oamenilor de rând. De altfel, cine dintre oamenii obişnuiţi i-ar putea urma pe Balayogi sau pe Marthe Robin?

„Marthe se afla aproape într-o imposibilitate fizică de a mânca; de fiecare dată când ea încerca să se hrănească ea voma, şi îşi pierduse chiar reflexul înghiţirii. Pentru a încerca să o facă să bea, părintele Finet îi umezea limba cu puţin lichid: vin alb amestecat cu apă, cafea… Lichidul cădea însă imediat pe un mic platou care era plasat sub bărbia Marthei şi în cele din urmă sfârşea în chiuvetă. Marthe nu bea niciodată nimic. Am putea crede că ea îşi extrăgea întreaga energie vitală de la DUMNEZEU, aşa cum se spune în Evanghelia după Sfântul Ioan:

„Eu sunt pâinea cea tainică a vieţii; cel care vine la Mine nu va mai flămânzi, şi acela care vine la Mine nu va mai înseta”. (VI-35)

Din clipa în care a realizat fuziunea extatică cu Dumnezeu, Marthe şi-a extras întreaga energie numai din această comuniune.

„Când îmi era foame, El (DUMNEZEU) mi-a dăruit lucruri atât de bune şi atât de frumoase, încât

pot spune că ele depăşesc orice imaginaţie". (Marthe, 1930)

Această stare divină, misterioasă este de fapt o dimensiune simbolică incontestabilă, căci credinciosul percepe în Euharistie un semn a ceea ce Françoise Dolto descrie astfel:

„Imaginea unei altfel de hrane, de data aceasta nepieritoare: iubirea pe care le-o poartă Iisus tuturor oamenilor, şi cuvintele vieţii care ne hrănesc inima şi mintea…".

Însă dincolo de metaforă, punerea în practica de zi cu zi a unui post prelungit reprezintă pentru oamenii obişnuiţi o imposibilitate fiziologică. Două ipoteze apar atunci, care urmăresc să explice ceea ce pare imposibil din punct de vedere medical: mistificarea şi miracolul, ambele fiind însă extremiste şi la fel de nesatisfăcătoare. Miracolul este un mod de credinţă în faţa inexplicabilului, o credinţă personală. El nu poate fi acceptat drept cauză explicativă într-o activitate care se doreşte înainte de toate medicală, şi deci ştiinţifică. Mistificarea nu poate fi acceptată nici ea decât cu mari ezitări, căci ea nu corespunde faptelor pe care le cunoaştem în legătură cu Marthe: marea sa integritate morală, respectul ei faţă de ceilalţi, iubirea ei imensă faţă de oameni".

Dincolo de mistificare sau de miracol, dincolo de minunat sau de patologic, broşura aceasta ne reaminteşte că de fapt fiinţa umană nu este niciodată

limitată în acţiune. Înainte de toate, ea este chemată să-şi exploreze adânc fiinţa. Imobilitatea şi tăcerea fascinant strălucitoare a lui Balayogi ne invită deopotrivă pe fiecare dintre noi în această direcţie.

„Iisus spunea: *„Fericit va fi mereu acela care a descoperit că este înainte de a exista...". (Evanghelia după Toma)*

Prin urmare, noi trebuie să realizăm că suntem înainte de a exista... Potrivit etimologiei sale, însuşi verbul a exista indică exprimarea unei esenţe, manifestarea şi obiectivarea acesteia. Dansul exprimă astfel cântecul interior. *„Înainte ca Avraam să fi fost, Eu eram",* spunea Iisus. Maitre Eckhart, Ramana Maharishi, toţi marii sfinţi şi înţelepţi ai Orientului şi ai Occidentului au reluat mereu această temă:

„Înainte de a mă naşte, am realizat că în realitate „Eu sunt" în eternitate, iar după aşa-zisa moarte, eu ştiu că voi merge acolo unde voi exista în eternitate".

Prin imobilitatea şi tăcerea lui tainică, Balayogi ne reaminteşte fiecăruia dintre noi de această eternitate care oricare dintre noi oamenii suntem şi ne revelează cu forţă şi Lumină misterul libertăţii noastre... El „recentrează" astfel dansul nebun al lumilor, al inimii umane şi al celorlalte stele.

Capitolul 1
Autobiografia lui Sri Balayogi

(Aşa cum a fost rostită de el în noaptea de 27 martie 1949)

1. Am ales pentru naşterea mea aceşti părinţi datorită imensei lor bunătăţi în vieţile lor trecute. Locul în care sunt plasat acum şi poziţia mea actuală sunt datorate comportamentului meu just din vieţile anterioare, şi nu – aşa cum s-a spus – vizionării unui film despre Sri Krishna, care m-ar fi inspirat.

2. Înainte de a-mi începe *tapas*-ul (de meditaţie profundă), am dus vacile la păscut timp de cinci ani şi m-am jucat împreună cu ceilalţi băieţi de vârsta

mea. Nici un *guru* fizic nu m-a învăţat niciodată nimic. Nu am studiat personal niciodată nimic, şi nici nu am fost la şcoală.

3. Timp de câteva zile în copilărie, am alternat în rugăciunile mele între Rama, Krishna şi alte divinităţi. Într-o zi, am adus acasă o fotografie ce ilustra personajele Sri Krishna şi Narada. La data de 22 iunie 1946, într-o zi de sâmbătă, m-am aşezat pentru *tapas* la picioarele unui cocotier. Până în această zi, mâncasem tot felul de alimente. Părinţii mei m-au adus cu forţa în casă, dar eu mi-am continuat meditaţia chiar şi acolo.

4. O săptămână mai târziu, în apropiere de casa mea a început construcţia unei clădiri guvernamentale, iar eu am pătruns acolo pe ascuns pentru a medita. O vreme, am continuat să beau lapte. Timp de aproape o lună, am continuat să fac baie dimineaţa devreme. Apoi am încetat să mai fac baie, să mă mai spăl, să urinez, să elimin fecale şi să beau lapte. În fiecare zi, am constatat totuşi că de fapt cantitatea de apă pe care o aveam alături se diminua gradat.

5. În cursul acelei perioade a *tapas*-ului meu, părinţii mei au putut strânge de la oamenii din apropiere câteva ofrande sub formă de bani şi apoi au construit un *mandir* (templu), în care doreau să mă instaleze în anumite zile de sărbătoare. Însă eu fără să fiu văzut de nimeni, am intrat singur în

această nouă casă a mea.

6. Timp de doi ani şi opt luni, începând din ziua în care mi-am început *tapas*-ul, am putut primi oricând oamenii veniţi să le ofer *darshan* (binecuvântare). În această perioadă însă nu am vorbit cu nimeni, şi nici măcar nu am deschis ochii. Dacă însă zgomotul uriaş pe care îl făceau mulţimile venite ca să primească *darshan* de la mine nu mă deranja, faptul că uneori anumite persoane puneau mâna pe mine îmi deranja meditaţia. I-am transmis acest lucru lui Sri Vyasam Satia Raju, cu câteva zile înainte de *Mahashivaratri*. Era prima oară când deschideam ochii şi vorbeam, de când intrasem în *tapas*-ul meu. Cunoscând dinainte dificultăţile ce vor urma pentru mine, am dat unele instrucţiuni pentru buna desfăşurare a lucrurilor.

7. „În prezent mărturisesc că mă aflu în ultimul stadiu al *tapas*-ului meu, iar aceasta este ultima naştere din ciclul renaşterilor mele. Meditaţia profundă pe care o realizez acum este extrem de intensă. În curând voi atinge perfecţiunea divină, şi pentru ca nimic să nu deranjeze *tapas*-ul meu, va trebui să încuiaţi cu cheia toate uşile, astfel încât aici să domnească o linişte perfectă". După ce i-am cerut aceasta, el m-a rugat să ofer *darshan* tuturor doritorilor, măcar o dată pe an, lucru cu care eu am fost de acord. În consecinţă, eu am oferit *darshan* la data de 26 februarie 1949, în ziua următoare de

după *Mahashivaratri.* În acea seară, Sri Satia Raju a încuiat porţile cu cheia, iar în faţa protestelor, eu am ordonat personal acest lucru, fără ca cineva să aibă dreptul să spună „nu” în faţa instrucţiunilor mele. Nici chiar poliţia nu a avut vreo obiecţie, iar Sri Satia Raju a încuiat după aceea totul. În acel moment, ca urmare a cererii sale, eu mi-am dat acordul şi am stabilit instrucţiunile care urmează…

Instrucţiunile care au fost date de Balayogi în noaptea de 27 martie 1949

Acestea au fost ultimele sale cuvinte.

1. Cei care doresc să mă vadă vor trebui să fie aici la ora patru dimineaţa; dacă vor întârzia, nu vor primi *darshan.* Ceremonia *darshan*-ului va avea loc de la ora 4.00 la ora 6.00.

2. Nimeni nu trebuie să facă zgomot în apropiere de *mandir.* Nimeni nu trebuie să mă atingă, oricât de mare ar fi devoţiunea sa. Oamenii trebuie să rămână la uşă şi să nu se apropie prea mult de mine.

3. Nimeni nu trebuie să încerce să-mi vorbească. Nu trebuie nici măcar să aveţi această dorinţă. Meditaţia profundă în care sunt angajat nu îmi permite să conversez cu nimeni. Acţionând astfel aspiranţii care vor veni aici vor primi binecuvântarea mea, după care vor trebui să se retragă. Nu voi vorbi

cu nimeni. Dacă lumina nu este destul de clară şi nu puteţi avea o viziune suficient de bună, puteţi cere membrilor *ashram*-ului să apropie o lampă de mine. De altfel, este bine ca la ora patru dimineaţa să fie aprinsă o lampă pentru a le permite aspiranţilor să mă vadă cât mai clar. Nimeni nu va trebui să stingă lumina, nici chiar după închiderea porţilor, la ora şase dimineaţa. Poarta va fi închisă cu cea mai mare atenţie.

4. Aspiranţii care doresc să ofere lapte şi apă pentru adorarea mea vor trebui să o facă cu cea mai mare dragoste şi credinţă în suflet. Cu cât devoţiunea lor va fi mai mare, cu atât mai mari vor fi bucuriile pe care li le va oferi ea (adoraţia). Este însă necesară o pace sufletească deplină. Chiar dacă unii aspiranţi care vin să mă vadă sunt împinşi sau loviţi în înghesuială, ei nu trebuie să fie deloc perturbaţi în liniştea lor sau să se înfurie.

5. Cei care cred cu tărie în Dumnezeu şi în apostolii Lui, cei care au o mare credinţă şi devoţiune, vor fi astfel iertaţi de toate greşelile (păcatele) lor. Dacă oamenii se apropie însă de mine cu ipocrizie, ei vor avea neplăceri.

6. După câtva timp, nici chiar acest lapte şi această apă care îmi sunt oferite nu vor mai fi necesare; începând din acel moment, porţile locului unde sunt se vor închide pentru totdeauna. Nimeni nu va trebui să încerce să le forţeze pentru a intra să

mă vadă.

Începând din această zi, Balayogi nu a mai vorbit cu nimeni, limitându-se – în cazurile strict necesare – să comunice prin semne cu cei 14 membri ai comitetului care a fost selecţionat cu o zi înainte de sărbătoarea *Mahashivaratri.* Astfel el îşi dădea acceptul pentru *darshan*-ul următor.

Cele 18 stanţe care au fost enunţate de Balayogi în noaptea de 27 martie 1949, în vechea clădire ce îi servea drept templu.

Balayogi avea atunci 18 ani şi cinci luni şi era deja de 2 ani şi 9 luni în *Nirvikalpa Samadhi.* Cuvintele sale au fost înregistrate de Sri Gadham Appa Rao Garu, care era prezent la *darshan.* Sri Vyasam Satya Raju Garu şi Sri Garimulla Krishnamurti Garu, veniţi şi ei la *darshan,* se aflau alături de Sri Gadham Appa Rao atunci când Balayogi a enunţat stanţele sale:

1. Pentru contemplarea profundă a lui Dumnezeu nu este neapărat necesară retragerea într-o pădure. Dumnezeu este permanent prezent aici, acolo şi pretutindeni, El este imanent în orice obiect sau fiinţă. Singura motivaţie valabilă pentru o eventuală retragere în pădure este asigurarea păcii interioare.

2. Contactul cu fiinţele umane care sunt foarte

evoluate spiritual ne purifică de acţiunile noastre nefaste. Numai dacă am făcut cu adevărat efortul de a-L cunoaşte pe Dumnezeu în această viaţă devine posibil să mergem mai departe pe o cale spirituală în următoarea.

3. Dacă un aspirant la starea de îndumnezeire care este ardent atinge eliberarea, 14 generaţii (compuse din *bhakta*-şi care provin din linia lui) vor fi eliberate.

4. Dacă o fiinţă umană transcende cu adevărat ciclul naşterilor şi al morţilor şi atinge fuziunea deplină cu DUMNEZEU Tatăl, totul devine eternitate pentru ea.

5. Corpurile noastre grosiere (fizice) nu sunt permanente. Bogăţiile şi averile noastre nu sunt permanente. În afara mântuirii noastre depline, nimic nu este permanent.

6. Zilele existenţei, atât ale voastre cât şi ale mele, sunt toate asigurate de DUMNEZEU, însă nimeni nu poate evita Mântuirea. Totul, întotdeauna, îi aparţine numai lui Dumnezeu.

7. Dacă un singur soare din această lume este pentru noi atât de luminos, cu cât mai luminos trebuie să fie Dumnezeu, care este mai mult decât miliarde de sori! Dacă în această lume există oameni atât de inteligenţi şi de înţelepţi, merită să ne imaginăm ce intensitate trebuie să aibă inteligenţa şi înţelepciunea lui DUMNEZEU! Nu este oare El pentru

noi toţi Tatăl nostru? De ce nu Îl venerăm în consecinţă?

8. Fraternitatea, paternitatea şi maternitatea sunt iluzorii, la fel ca toate celelalte lucruri. Singur Dumnezeu este Tatăl nostru veritabil. El nu poate fi văzut cu ajutorul ochilor noştri fizici. Dacă dorim cu adevărat să Îl vedem, trebuie să ne eliberăm de orice tulburare sau perturbare exterioară. Trebuie pentru aceasta să realizăm fuziunea spiritului nostru individual – *Jivatman* (ATMAN) cu Spiritul Divin macrocosmic – *Paramatman.*

9. Dumnezeu, Cel Etern, nu are nici un pic de mânie. Atunci de ce se mânie atât de des fiinţele umane, care au o percepţie limitată asupra vieţii? Dacă puteţi petrece periodic o zi întreagă fără nici un fel de tulburare sau suferinţă, aceasta este deja pentru voi o mare binecuvântare şi fericire.

10. Spiritul etern individual (ATMAN) este manifestarea spiritului etern Macrocosmic (PARAMATMAN). Cele cinci elemente atrag spiritul individual (ATMAN) în iluzie. Pentru a ne cunoaşte pe noi înşine, pentru a şti dacă suntem capabili să ne stabilizăm mentalul oscilant, nu avem neapărat nevoie de un maestru. În cazul în care conştiinţa noastră este purificată, spiritul nostru individual (ATMAN) intră gradat în contact cu spiritul etern universal (PARAMATMAN) care îi va revela totul.

11. Hrana întăreşte organele senzoriale. Pentru

a păstra cu uşurinţă controlul interior asupra organelor senzoriale, hrana trebuie să fie diminuată, iar apoi va fi eliminată complet. Procedând în acest fel, controlul asupra simţurilor va fi intensificat şi menţinut cu uşurinţă din interior.

Atunci, cele cinci elemente care limitează conştiinţa îşi pierd puterea, iar hrana nu mai este deloc necesară. Procedând astfel, poarta care îi permite lui *Jivatman* să treacă prin ea, pentru a se topi prin intrarea în SAMADHI în *Paramatman* se deschide singură.

12. Este posibil să consumi hrană în timp ce practici meditaţia profundă, dar acest lucru va cauza anumite fluctuaţii mentale. Se poate medita asupra Atotputernicului Dumnezeu şi în timp ce îţi îndeplineşti îndatoririle zilnice, inclusiv cele ale unui împărat, dar atunci cum mai poţi atinge stabilitatea mentală? Agitaţia nu va dispărea niciodată complet. Din când în când, fiinţa va trebui să facă faţă unor suferinţe, care vor părea fără sfârşit. Ea nu va fi inundată de graţia infinită a lui Dumnezeu decât prin transcenderea completă a acestor griji.

13. Dacă Dumnezeu ar dori prin puterea Sa acest lucru, toate fiinţele ar fi bune. Dar atunci, cum ar mai putea evolua în deplină libertate această lume? Dacă Dumnezeu ar dori prin puterea Sa, El ar putea acorda eliberarea, dar Legea ce a fost creată de El nu funcţionează astfel. Fiecare fiinţă are asigurată

libertatea de a-şi alege propriul său mod de acţiune şi ea trebuie să îşi manifeste discernământul în funcţie de acest mod (aceasta este în realitate manifestarea liberului arbitru). Nimeni nu trebuie să facă vreodată vreun rău altor fiinţe.

14. Dumnezeu este totdeauna generos cu binefacerile şi darurile Sale pentru ca noi să atingem înţelepciunea. Dacă noi realizăm însă acţiuni nefaste, compasiunea Sa nu ne va atinge (n.n. Balayogi vrea să spună aici că şi graţia divină este tot o manifestare a legii rezonanţei; cel care aspiră către Dumnezeu şi face un pas în direcţia Lui – prin acţiunile sale „faste", sau „acţiuni de iubire", cum le numea Iisus – este astfel binecuvântat de Graţia Acestuia, care atunci face zece paşi în întâmpinarea lui). Dumnezeu îşi revarsă din plin binecuvântarea Sa asupra tuturor acelora care cred cu putere în El.

15. Indiferent dacă te naşti într-o familie nobilă sau într-una umilă, corpul tău fizic rămâne supus legii impermanenţei. Indiferent care este statutul lor, numai cei care se vor dărui în întregime lui Dumnezeu vor cunoaşte sensul profund al Eliberării spirituale.

16. *Sadhana* (disciplina spirituală) trebuie să fie continuată cu perseverenţă până la apariţia Luminii Divine (Realizarea spirituală). Beneficiile unei asemenea Realizări vor fi astfel şi mai mari în viaţa următoare.

17. În acord cu realizarea *sadhana*-ei şi până la desăvârşirea ei totală, tot ceea ce ne este cu adevărat necesar va veni de la sine, chiar dacă pentru aceasta ar trebui să deveniţi împărat. Dar tot din această cauză va apărea orgoliul, iar cel care va ceda acestei ispite va fi după aceea nevoit să renască apoi la o nouă viaţă, care va fi pentru el inferioară din punct de vedere genetic.

18. Viziunea Beatifică a Totalităţii lui DUMNEZEU nu este posibilă decât printr-o practică constantă şi intensă, şi în nici un caz prin rostirea unor cuvinte deşarte. Familia, soţia şi copiii voştri vor împărtăşi de cele mai multe ori, prin inducţie, înclinaţiile voastre rele. În acest caz, mai ales pentru protecţia lor, de ce să mai comiteţi acţiuni rele, când aţi putea acţiona profund benefic în sensul salvării lor?

Capitolul 2
Povestea lui Balayogi

Balayogi semnifică textual „copilul-yoghin”. El s-a născut la data de 23 octombrie 1930, în satul Mummidivaram, pe coasta de est a Indiei, în Andra Pradesh, o mare provincie din sud, care este o regiune rurală şi extrem de săracă. Toate divinităţile, inclusiv Swami Veerabrahmindra, au fost prezente la naşterea lui Swamiji, care după unii yoghini se pare că era prelungirea lor încarnată.

În India există patru caste, iar mai prejos chiar

decât acestea (în afara sistemului de caste) se află cei intangibili (care nu trebuie să fie atinşi cu nici un chip de către cei aflaţi în castele „superioare”). Dar adeseori zeii s-au pronunţat împotriva castelor. Nu întâmplător, Balayogi s-a născut printre cei intangibili, tocmai pentru a spulbera însăşi ideea de castă. Unul dintre discipolii săi, Serveshwararao, spunea: „Aşa cum o mamă îşi iubeşte deopotrivă toţi copiii, şi Dumnezeu, la rândul Său, îşi iubeşte deopotrivă toate creaturile”.

Cei din afara castelor erau dispreţuiţi de ceilalţi şi trăiau în cele mai grele condiţii. În acea vreme, ei nu aveau nici măcar acces la şcoli.

* *

*

Încă din cea mai fragedă copilărie, Balayogi avea un fel de strălucire aparte, care îi uimea la culme pe locuitorii din sat. Se spune că avea chiar un ten foarte particular. Iubea foarte mult copiii şi animalele, iar conversaţiile sale cu adulţii depăşeau cu mult nivelul unui copil de vârsta sa. Se juca cu copiii din casta brahmanilor, căci le ducea lapte în casele lor. Brahmanii îl numeau *Pandu,* un termen ce exprimă afecţiunea şi respectul pentru unii copii. Unii credeau că el însuşi este brahman. Încă de foarte tânăr, el avea toate atributele unor calităţi sufleteşti cu totul extraordinare: îi proteja pe cei care se apropiau de el şi vorbea adeseori despre Dumnezeu

şi despre Suprema Cunoaştere. Swamiji a venit pe lume în această epocă din *Kali Yuga* (n.n. vârsta întunecată a umanităţii) pentru a-i ajuta pe oameni să progreseze spiritual. Vorbea întotdeauna despre bunătate şi despre iubire şi înţelepciune, dorind să îi vindece şi să îi mântuiască pe oameni.

De la vârsta de 12 ani a început să ducă vacile la păscut, în dorinţa sa de a fi cât mai aproape de lumea divină (în mijlocul naturii). Existau unii care îl rugau să invoce protecţia yoghinilor, lucru pe care el a promis să îl facă. Mama lui se ruga în permanenţă lui Rama, motiv pentru care era numită „Ramamma". Era o femeie de o mare puritate şi simplitate, motiv pentru care a şi fost aleasă pentru a-i fi mamă, căci avea toate calităţile necesare pentru a primi în pântecul ei o încarnare divină. Ea a născut mai întâi doi băieţi, Venkana şi Nagana, apoi i-a dat naştere celui care avea să fie cunoscut sub numele de Balayogi, Subha Rao. Mama lui a părăsit această lume atunci când Balayogi avea trei ani.

Părinţii săi nu şi-au dat seama de la bun început că aduseseră pe lume o fiinţă de excepţie. După mărturia lui Serveshwararao, mama sa a murit chiar fără să ştie acest lucru.

Balayogi a cunoscut aşadar de mic durerea de a-şi fi pierdut mama. Dacă ţinem seama şi de sărăcia lucie în care trăiau oamenii din satul lui, înţelegem mai bine compasiunea care i-a crescut în suflet încă

din cea mai fragedă pruncie pentru cei din jurul său. Nu este deloc întâmplătoare paralela pe care o fac unii între el şi Cristos, născut şi el într-un staul… Unii l-au numit de altfel pe Balayogi „Yoghinul cristic" al Indiei; vom vedea mai departe că există şi alte similitudini între viaţa lui Balayogi şi cea a lui Cristos.

Tatăl său, pe nume Gangavya, s-a recăsătorit şi a avut cu cea de-a doua soţie, Venkamma, alţi patru fii, din care primul, Chinna Balayogi, a fost complet subjugat mai târziu de influenţa fratelui său vitreg. Avea să intre de altfel el însuşi în *samadhi* la vârsta de opt ani. Cel de-al doilea fiu se numea Chandrarao, al treilea Suryarao, al patrulea Chinna Subarao, iar cel de-al cincilea copil, o fiică, Balayogi Swarala. Cu toţii au fost opt copii: trei din prima căsătorie şi cinci din cea de-a doua.

* *

*

Regiunea în care s-a născut Balayogi este traversată de lagune şi de lacuri, pline de lotuşi şi de nuferi; câmpurile de orez se întind între stufărişuri şi drumuri de ţară ce par să nu se termine niciodată, terenul este întins, fără vreun relief, fiind lucrat în permanenţă de către femei, cu *sari*-urile lor roşii, verzi, galbene sau albastre, pe care le poţi confunda cu florile de pe câmp. Mii de cocotieri formează pâlcuri şi pădurici, oferindu-şi lemnul pentru

construcţia caselor, iar frunzele şi nucile lor sunt folosite pentru gătit. Acesta este decorul în care s-a înălţat către cer conştiinţa lui Balayogi, precum un vultur, cu o viteză vertiginoasă, pentru a se topi în unitatea divină.

Balayogi a urmat „calea seacă", care este cea mai rapidă şi mai severă ("calea muiată" este o cale mai lentă şi mai confortabilă).

Venkatareddi, unul din verii lui Balayogi, văcar, povesteşte şi astăzi cum la vârsta de şase sau şapte ani, Balayogi a dispărut complet timp de o săptămână, după care a revenit fără ca cineva să afle unde a dispărut atâta timp. Au mai existat apoi şi alte dispariţii misterioase, care aveau ca scop realizarea unor posturi pregătitoare în vederea stării în care el urma să intre în viitorul apropiat, care era cunoscut de el în mod evident cu mult timp înainte. Pe de altă parte, Serveshwararao susţine că Balayogi a trecut abrupt la postul complet din momentul în care a intrat în *samadhi* (extazul divin).

Tot el povesteşte că în noaptea ce a precedat marele eveniment, familia lui Balayogi s-a reunit şi i-au cerut să facă ceva pentru a-i ajuta. În zorii dimineţii următoare, pe 22 iunie 1944, conştiinţa sa a intrat în starea de meditaţie cea mai profundă pe care o poate atinge o fiinţă umană *(samadhi).* Părinţii săi l-au găsit atunci sub un copac foarte bătrân: semnele care prefigurau o fiinţă cu totul excepţională

începeau astfel să se concretizeze.

Animalele sălbatice şi insectele de toate felurile (care abundau în regiunea respectivă) nu se apropiau niciodată de el, datorită stării sale înalte de conştiinţă, care emana o mare forţă. Un anumit număr de aspiranţi se prezentau la el în fiecare dimineaţă cu ofrande de lapte, flori şi tămâie; alţii, mai puţin conştienţi, îi deranjau meditaţia, atingându-l şi făcând zgomot. Au existat chiar unii care au dorit să-l deplaseze din locul în care era aşezat, dar poliţia nu a acceptat să fie închis. Cu alte cuvinte, pentru el apăreau tot felul de probleme datorită situaţiei excepţionale care apăruse în acest mediu atât de simplu. Mai târziu, au fost nevoiţi cu toţii să accepte condiţiile sale, ceea ce avea să aranjeze încetul cu încetul lucrurile. Cei care aveau şansa să se afle în apropierea lui simţeau – fiecare în funcţie de nivelul pe care se afla – că sub ochii lor se petrece ceva excepţional. Micuţa colibă făcută din frunze de palmier găzduia cadoul ce le fusese oferit de divinitate, lor, care nu aveau nimic.

Aspiranţii au dorit să îi construiască un templu, dar Balayogi le-a răspuns: „Templul este pentru voi, eu unul nu am nevoie de nimic; dacă doriţi însă foarte mult acest lucru, am să vă indic maniera în care trebuie construit acest templu. Nu va trebui să cereţi nimănui bani pentru construcţia lui, ci veţi folosi numai ofrandele ce vor fi primite”.

Vom consacra un capitol întreg organizării şi manierei în care a fost construit templul.

Prima parte care a fost construită a fost clădirea în care Balayogi avea să petreacă 40 de ani în *Nirvikalpa Samadhi.* Într-o dimineaţă frumoasă, ei l-au găsit aşezat în această cameră, în poziţia lui imperturbabilă, fără ca cineva să ştie cum a ajuns aici. Era extrem de slăbit atunci când a intrat în această stare, dar pe parcursul anilor, fără să mănânce, fără să bea, fără să vadă lumina zilei, fără să doarmă, corpul său a început să prindă totuşi în greutate. După atâţia ani, părul său a ajuns la o lungime de 5 metri, atârnând ca o trenă în partea sa dreaptă; era îmbrăcat doar cu o bucată de pânză care era înfăşurată în jurul şalelor. O piele de tigru cu o lungime de 4-5 metri, cu gheare şi cap, era întinsă sub el pentru a amplifica puterea meditaţiei lui. În timp, culoarea pielii sale s-a transformat gradat, devenind aurie.

Începând din anul 1949, el a apărut de fiecare *Mahashivaratri,* o zi pe an, timp de 24 de ore, până în anul 1985 – anul în care şi-a părăsit învelişul fizic, la data de 13 iulie, la cinci luni după ultima sa ieşire în public.

Capitolul 3
Drumul către marea alchimie

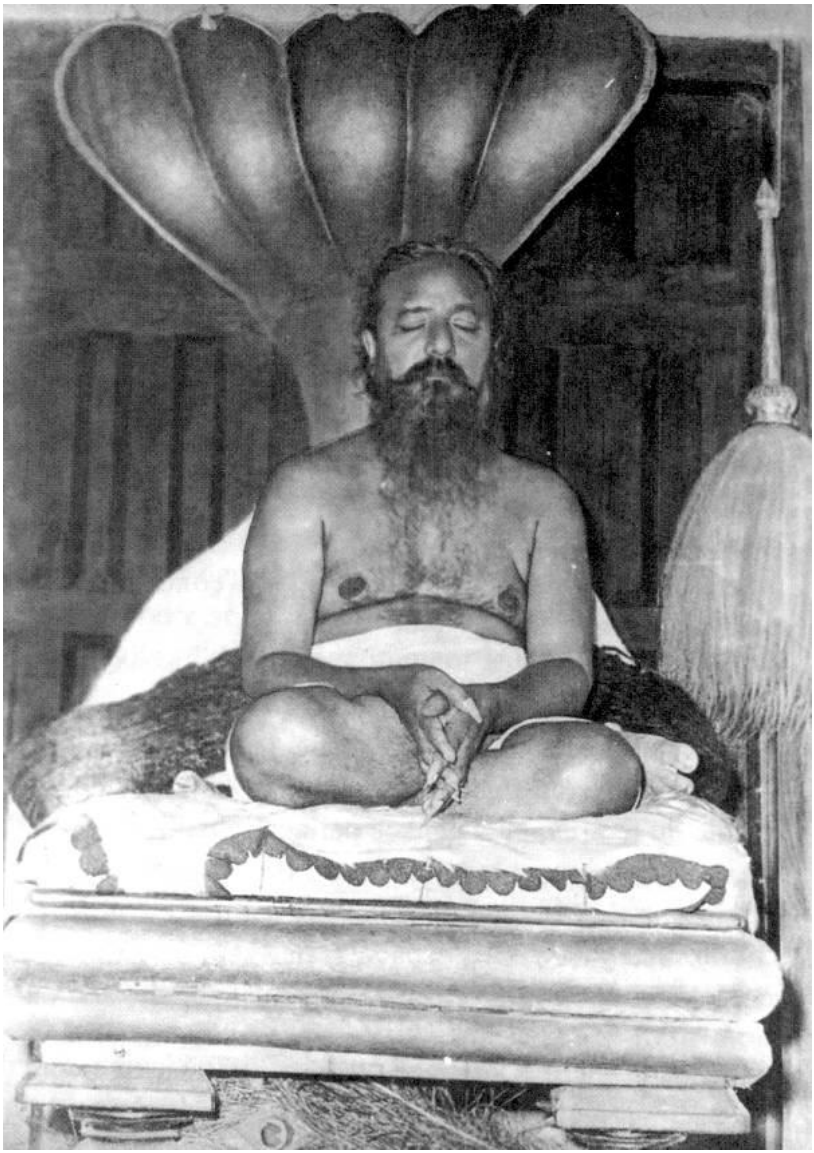

La data de 7.07.77, am călcat pentru prima oară pe pământul Indiei. Emoţia care m-a cuprins la ieşirea din avion era atât de mare încât am

îngenuncheat şi am sărutat pământul. O coadă imensă defila lent către vama aeroportului. Ieşirea a durat ore întregi, aşa cum se procedează în India. Dar în fond ce-mi păsa mie? Îmi regăsisem rădăcinile, „pământul meu natal", pe care îl căutasem atâta vreme…

Călătoria către inima Sinelui este o călătorie către inima Lumii, o călătorie către infinit, care adună iluziile umane pentru a le distruge. Viaţa şi moartea se derulează sub un cer întotdeauna neutru. Iubirea orizontală se poate uneori schimba în ură, iubirea verticală este însă imuabilă. Ea este cea care ne permite să acceptăm derularea filmului vieţii, axul care ne centrează în natura noastră esenţială şi în Memoria noastră fundamentală. Iar instrumentul de lucru în această dimensiune a încarnării devine crucea – axa orizontală şi axa verticală care sunt astfel în mod armonios reunite.

Occidentalii călătoresc către Orient, orientalii către Occident. Fiecare caută la celălalt ceea ce îi lipseşte lui. Occidentul este bolnav, căci şi-a pierdut adevărata spiritualitate, lăsându-se prins în capcana unui materialism incontrolabil, el se află într-o cursă către un „progres" delirant, care a devenit la fel de incontrolabilă. Dimensiunile feminine ale intuiţiei, receptivităţii, disponibilităţii s-au pierdut; la fel şi valorile care reprezintă legătura directă cu rădăcinile profunde ale fiinţei umane: simplitatea, stabilitatea,

ancorarea într-o tradiţie, în sensul primordial al cuvântului.

Minunatele învăţături ale lui Cristos, care au fost denaturate de-a lungul secolelor, datorită unei înţelegeri greşite încă rămân să fie redescoperite. În Occident, religia oferă prea adeseori o viziune culpabilizantă, tristă, care contestă cu înverşunare plăcerea şi celebrarea vieţii. Această religie despiritualizată, devitalizată, i-a întors pe mulţi cu faţa către ateism, iar pe alţii către Orient, în căutarea a ceva mai adevărat, mai viu, mai apropiat de noi (căci divinităţile Indiei au şi defecte umane).

După o lungă rătăcire prin lume, va fi necesar ca omul să regăsească chintesenţa forţei vieţii, a Iubirii, care se află în templul din inima sa. Va fi necesar ca el să găsească revelatorul cu ajutorul căruia să dizolve nenumăratele voaluri care îl împiedică să „vadă", şi care este format din propriile sale experienţe de viaţă şi din învăţăturile pe care le oferă ele, precum şi din toţi aceia, prieteni sau duşmani, care ne arată feţele ignorate din noi înşine, prin efectul lor de oglinzi (inversate sau nu), dar şi adevăratul ghid spiritual, cel care îi poate conduce pe cei pregătiţi către libertate spirituală şi autonomie.

Oamenii de ştiinţă care studiază cosmosul, astrofizica, fizica cuantică, se apropie din ce în ce mai mult de noţiunea de divinitate. Ei sunt adeseori inundaţi de experienţe mistice, fascinaţi de

organizarea uluitoare a universului. De multe ori, chiar aceşti oameni de ştiinţă sunt cei care merg să îi viziteze pe marii maeştri spirituali. Majoritatea acestora din urmă nu au făcut niciodată studii şi deţin Cunoaşterea numai ca urmare a experienţei lor spirituale absolute.

„Eu sunt osul oaselor voastre, carnea cărnii voastre, de ce doriţi să mă limitaţi la inimă?”, spunea cândva Ma Ananda Moy.

* *

*

Întreaga poveste a început în anul 1978; văzusem pe străzile oraşului Pondichery un afiş prost imprimat despre un yoghin excepţional. Aveam un prieten *sadhu,* profesor de astrofizică şi de filosofie hindusă, care ne-a relatat istoria lui Balayogi şi a fratelui său, cum aceştia au urcat precum nişte vulturi până la cer (aceasta a fost chiar expresia amicului nostru, Shankar). Astfel a început istoria „regăsirii” mele cu Acela care avea să-mi transforme viaţa, cu cel care avea să devină coloana mea vertebrală spirituală. Profit de această ocazie pentru a da definiţia corectă a termenului de *guru:* GU – inform, sumbru, RU – formă, lumină. *Guru*-ul este aşadar cel care controlează întunericul şi lumina, şi care ne conduce de la ceea ce este inform la formă.

Balayogi nu a fost un *guru* în sensul obişnuit al cuvântului, căci el nu avea altă învăţătură decât

tăcerea absolută, cu excepţia celor 18 stanţe şi a indicaţiilor pe care le-a dat celor 14 discipoli ce au fost aleşi de el. El ne-a invitat de asemenea să citim cu atenţie şi să integrăm *Bhagavad Gita,* inima *Mahabharata*-ei, ca pe propria lui învăţătură. Această lecţie de filosofie are ca ax central tema detaşării. Ni l-a mai indicat totodată, drept model de referinţă, pe Swami Veerabrahmindra (vezi cap. IX).

Într-o seară, în timp ce mă pregăteam pentru primul meu pelerinaj către Mummidivaram, un prieten a venit să mă viziteze în coliba mea, sorbind literalmente, cu ochii larg deschişi, povestea despre Balayogi pe care i-am relatat-o. Eram amândoi foarte concentraţi. La un moment dat, prezenţa maestrului în spaţiul colibei a devenit atât de densă încât, timp de o clipă, părea că timpul s-a oprit în loc. Nu puteam nici măcar să ne mişcăm degetele; o forţă extraordinară pusese stăpânire pe spaţiul în care ne aflam, de o manieră aproape tangibilă. Primisem astfel *darshan*-ul său. El se afla în mod tainic printre noi. Eram amândoi ca împietriţi, imobilizaţi de prezenţa lui: o imobilitate şi o tăcere de o densitate inimaginabilă.

În ziua următoare, plecam la drum. Drumul care îmi fusese indicat era cel „al şcolarilor”, adică nu cel mai scurt, dar cu siguranţă cel mai poetic. La un moment dat, am zărit case; câteva persoane au ieşit şi mi-au spus în engleză: „Mergi probabil la

Balayogi". Am încuviinţat. Atunci, o mare bucurie le-a luminat feţele; au scos, nu ştiu de unde, un fotoliu pliant, ultim vestigiu englez, şi l-au plasat în plin drum. M-au invitat să iau loc. Câteva femei au venit cu bebeluşii lor şi am fost nevoit să îi ţin pe fiecare în braţe timp de câteva clipe în semn de binecuvântare. Au aprins tămâie, mi-au oferit ceai, după care mi-au spus cu simplitate: „Acum trebuie să îţi continui drumul; un pelerin nu poate fi reţinut prea multă vreme". I-am părăsit şi am plecat mai departe. După circa 500 de metri m-am întors şi am văzut aceste minunate familii ţinându-se de mână şi petrecându-mă în tăcere cu privirea. Câtă poezie şi câtă forţă în acest schimb de iubire atemporală între un grup de ţărani din inima Indiei şi un occidental aflat în pelerinaj!

În sfârşit, am ajuns! M-am dat jos din camioneta care m-a transportat pe ultima porţiune de drum. Câtă emoţie m-a cuprins la vederea templului situat la circa 500 de metri de mine! Atâtea drumuri parcurse, atâta timp de aşteptări, atâtea vise care prindeau în sfârşit contur! Senzaţia era atât de puternică, încât de-abia mai îndrăzneam să respir, iar paşii mei refuzau parcă să avanseze. În faţa templului, un *sadhu* părea să mă aştepte şi a început să scoată apă din puţ. Într-o tăcere sacră, el a început să mă spele de praful greu care se aşternuse peste mine, recitând cu voce blândă litanii… După

abluţiuni, m-a introdus în templu… Aici, mintea mea a intrat ca într-un fel de transă, şi am avut senzaţia că mă topesc în dalele templului. Balayogi se afla chiar în spatele acestei uşi închise! Darul primit era atât de mare încât nici măcar nu mai regretam că nu pot să-l văd. Niciodată nu simţisem prezenţa divină cu atâta claritate; fără să-mi mai simt corpul, egoul sau mentalul, devenisem una cu Fiinţa. Aceasta este Graţia: sentimentul de a fi simultan totul şi nimic.

Am petrecut o săptămână în acel loc, care a rămas de atunci în inima mea, ca o experienţă imprimată pentru totdeauna în memoria mea verticală. Acel loc face şi astăzi parte din mine, la fel cum eu fac parte din el. Am trăit acolo împreună cu câţiva *sadhu,* hrănindu-ne din ofrande, abluţiuni şi meditaţii. Atmosfera din acest loc mi s-a părut cea mai dulce din lume; mă aflam în paradis. Într-o seară, m-am dus până în sat pentru a bea un ceai. În loc să mă întrebe ce doresc, omul care servea în micuţul local m-a privit, după care privirea i s-a luminat şi el mi-a spus: „Balayogi acţionează prin tine!”

Într-o altă zi, eram singur la puţ, nimeni nefiind prin preajmă. Am scos apă proaspătă din puţ, când dintr-o dată, ca la semnalul unei baghete magice, un grup de copilaşi a apărut lângă mine, nu se ştie de unde. A urmat apoi un adevărat ritual. Cel care era cel mai aproape de mine şi-a întins mâinile sale micuţe în formă de cupă, privindu-mă profund şi

cumva familiar. La cererea lui mută, i-am turnat apă; el s-a frecat pe mâini, apoi a băut şi şi-a atins picioarele în semn de abluţiune. Apoi, unul după altul, ceilalţi au avansat pe rând şi au urmat acelaşi ritual. Păreau să aibă 7-8 ani, iar privirea lor arăta de parcă ar fi venit dintr-o altă lume. Apoi, în aceeaşi ordine, au intrat în curtea templului, avansând către micuţul altar în aer liber, unde se află o fotografie a lui Balayogi, o statuetă a lui Krishna, o cupă cu pulbere sacră şi câteva beţişoare parfumate. Ajunşi cu toţii, m-au aşteptat. M-am îndreptat către ei, gata să fac orice mi-ar fi cerut. Unul dintre ei şi-a aplecat fruntea către mine pentru a-i face pe cap cele trei semne cu pulbere sacră (conform ritului din templele shivaiste). Apoi din nou, unul după altul, copilaşii mi-au oferit feţele lor pure pentru a le binecuvânta, după care au dispărut fără urme, ca într-un vis. Întreaga scenă s-a derulat într-o tăcere absolută. Nu i-am mai revăzut niciodată, aşa cum de altfel nu au fost văzuţi niciodată de nimeni…

Capitolul 4
Mahashivaratri: unica zi a apariţiei sale

MAHA semnifică „foarte mare”. SHIVA reprezintă forma divinităţii în dimensiunea sa de creaţie-distrugere. RATRI – noapte.

Aceasta este marea noapte a lui Shiva: în cea de-

a doua lună neagră a anului, chiar înainte de prima fază de creştere a lunii.

Primul *darshan*

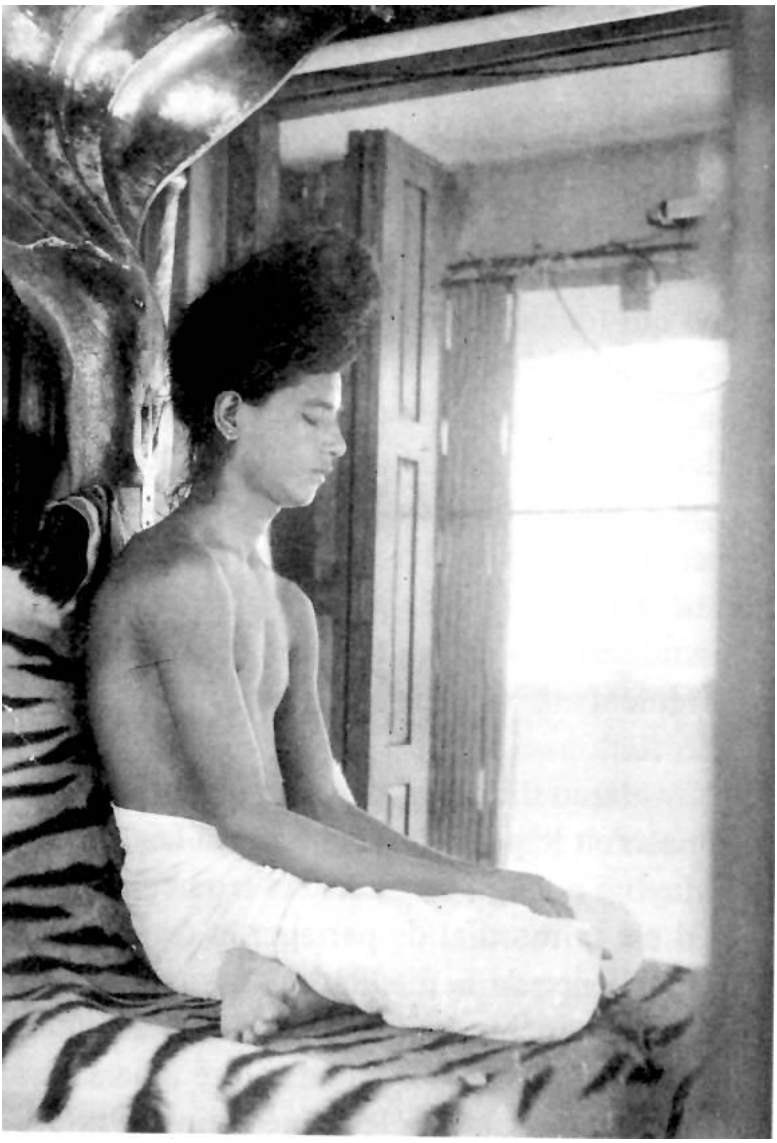

După pelerinajul din vară, am simţit rapid şi

imperios nevoia de a reveni la templu, de sărbătoarea *Mahashivaratri,* pentru a-l *vedea* pe Swamiji. M-am dus aşadar în luna februarie a anului 1981. Familia de *sadhu* era acolo, fidelă reîntâlnirii cu cel pe care-l numeau „cel mai mare dintre *sadhu*-şi".

De câteva zile, în zonă domnea o adevărată febră; pelerini din toate straturile sociale, săraci şi bogaţi, soseau din întreaga Indie. Am întâlnit chiar şi un prieten din Paris, pe care îl ştiam foarte disperat. Venise să caute un răspuns… Familii întregi aşteptau evenimentul în aceleaşi condiţii precare, ca şi cum precaritatea condiţiilor de viaţă ar fi fost o experienţă necesară, ca un fel de stimulent pentru detaşarea sufletului de cele lumeşti.

Sadhu-şii, câţiva străini şi cu mine, dormeam în incinta templului, pe pământul gol sau pe puţin fân. Fiecare dintre noi aveam dreptul la un metru pătrat, pe care era instalat un *longui* – o fâşie de pânză, pe care zăceau un sac micuţ cu minimumul necesar pentru a trăi, un schimb sau două, o periuţă de dinţi, o *Gita,* un tub cu cremă împotriva ţânţarilor şi câteva rupii. Nu era nevoie de altceva. Beţia divină ne învăluia pe toţi. La vremea respectivă, trăiam printre *sadhu*-şi, şi deşi fraţii lui Swamiji mă cunoşteau, de data aceasta nici un mesager particular nu a venit să mă întâmpine.

În casele din spatele templului trăieşte o parte a

familiei: fraţii şi surorile celor doi yoghini. Dată fiind această sărbătoare cosmică, marmite imense fumegau pe focurile aprinse între pietre. Pelerinii erau serviţi gratuit în incinta templului şi sub verandele caselor. Această mulţime disciplinată şi colorată oferea o privelişte magnifică: aşezaţi în linii perfecte, la sol, având fiecare în faţa sa o frunză verde de bananier, ce ţinea loc de farfurie, hrănindu-se cu degetele, şi alături un pahar cu apă pentru a-şi spăla farfuria, degetele şi gura. O mulţime imensă, senină, fascinată şi fascinantă deopotrivă, ce părea atinsă de bagheta magică a Marelui Încântător. Niciodată în restul anului nu se scotea atâta apă din puţurile aflate la intrarea în templu, niciodată nu se vărsau atâtea lacrimi de emoţie.

Râul de la marginea drumului şi pajiştea din faţa templului se transformaseră într-o imensă spălătorie pentru lenjerie, pentru corpurile animalelor şi ale oamenilor. Un sistem de bariere întins pe mai mulţi kilometri permitea mulţimii să formeze o coadă de aşteptare lungă, care s-a întins pe întreaga durată a celor trei zile ce au precedat marele moment. Oamenii dormeau şi mâncau păstrând rândul, în aşteptare.

Pe măsură ce timpul trecea, agitaţia oamenilor creştea. În faţa templului licăreau ghirlande de lămpi colorate în toate culorile şi o efigie luminoasă a lui Shiva. Grupuri de muzicieni cântau cântece sacre,

energia era din ce în ce mai frenetică, *mantra*-e se auzeau ici şi colo, rostite de grupuri ce se formau şi se desfăceau, pentru a se reforma mai încolo, totul pe fundalul unor izbucniri vitale extraordinare. Suferinţa se sublima în surâsuri, fiecare îşi uita durerea personală, intrând în câmpul formidabilei energii a lui Balayogi. Am cunoscut un *sadhu* care mersese şase luni de zile, venind din nordul Indiei numai pentru a petrece câteva secunde în faţa lui Balayogi. Dar cei mai uimitori erau adoratorii lui Shiva, cu părul lor lung, care cobora până la sol sau era înfăşurat într-un fel de turban în jurul capului, slabi şi aproape goi, cu privirea pierdută şi corpul acoperit de pulbere sacră sau de cenuşă, în semn de purificare.

Aşadar, *Mahashivaratri* la Mummidivaram nu era o adunare în jurul unui *guru* în sensul clasic al cuvântului – cu o anumită învăţătură, etc. – ci o întâlnire cu propriul sine, în care Balayogi infuza o formidabilă putere alchimică masei de oameni, pe o arie amplă în jurul templului.

Darshan-ul

Darshan este un cuvânt sanscrit care înseamnă întâlnirea cu Divinul sau binecuvântare ce este realizată prin intermediul maestrului. A acorda *darshan*-ul semnifică: a se face vizibil, a acorda Întâlnirea. Prin fuziunea cu câmpul magnetic al

maestrului, *darshan*-ul sau BINECUVÂNTAREA purifică de toate păcatele, bolile şi vibraţiile negative (energiile malefice) de orice fel care sunt stocate în aură în timpul vieţii prezente sau chiar a vieţilor anterioare.

Balayogi a stat închis între cei patru pereţi ai templului său timp de 364 de zile pe an. Nimeni nu avea vreodată acces la el; zăvoare uriaşe menţineau în permanenţă uşile exterioare închise. De aceea, *darshan*-ul lui Balayogi nu devenea posibil decât o singură dată pe an, timp de 20 de ore consecutive, de la ora 4.00 dimineaţa la miezul nopţii. La fiecare sfert de oră, capul său se aplica puţin într-o parte, ceea ce constituia un semn pentru fraţii săi să tragă perdeaua timp de câteva minute. Balayogi absorbea atunci atâta energie malefică din partea mulţimii – circa o persoană la fiecare zece secunde –, iar solicitarea interioară pe care o declanşa în el fiecare om era atât de intensă, încât uneori îi erau necesare câteva minute pentru a sublima printr-o alchimie numai de el ştiută toată această suferinţă umană, iar aceasta se realiza pentru circa un milion şi jumătate de pelerini, într-un timp atât de scurt… Fiecare venea aici cu o sete imensă care se cerea potolită, cu dorinţa de a primi o iubire necondiţionată, iertarea păcatelor, speranţă şi purificare.

Ceea ce m-a frapat cel mai mult atunci la el era starea sa de totală dăruire. Balayogi renunţase la tot

ceea ce priveşte corpul şi simţurile, pentru a se consacra în întregime meditaţiei, Vidului Beatific luminos plin de iubire ce umple întregul univers; în el nu mai exista nici o urmă de individualitate.

Există expresia „a oferi *darshan*-ul", dar în cazul lui Balayogi el însuşi era o personificare a esenţei divine, deci el nu oferea *darshan*-ul, el ERA el însuşi *darshan*-ul.

În timpul celor 20 de ore, întregul spaţiu interior al templului era golit în întregime şi spălat cu apă. Noi, pelerinii, treceam prin faţa unei scăriţe ce ducea la Balayogi, care era aşezat pe o mică construcţie pătrată. Aici, fiecare avea la dispoziţie circa 10 secunde pentru a-şi depune ofranda, alături de sufletul său, la picioarele maestrului, şi pentru a trece prin strălucirea sa purificatoare; lumina nu era folosită în acest caz pentru a vindeca o boală a corpului, ci fiinţa în ansamblul său. Maestrul ne vindeca astfel de rănile sufletului care erau datorate ignoranţei, uitării, rătăcirii, el ne spăla astfel de obscurităţile noastre căzute în nişele conştiinţei noastre limitate. Oricum, faptul de a te afla doar la câţiva centimetri de el părea atât de incredibil, încât orice gând ţi se evapora spontan din minte. Puterea sa alchimică era atât de mare încât – preţ de o clipă – „dispăreai" cu totul… toate noţiunile duale, precum viaţa şi moartea, fiind momentan abolite.

După *darshan,* drumul nostru mergea mai

departe, către templul lui Chinna Balayogi, care, deşi nu se deplasa, era totuşi vizibil în locul în care medita în permanenţă. Eram apoi ghidaţi către ieşirea din templu, profund emoţionaţi şi îmbătaţi de extaz.

Când am ieşit, soarele strălucea pe un cer de foc. Totul era de o frumuseţe vrăjită; simţeam cu întreaga mea fiinţă că Balayogi şi soarele erau parcă acelaşi lucru. Aveam impresia că am băut din cupa Graalului. În această stare de beţie, privirea mea s-a dilatat. Ceva din fundalul fiinţei mele a tăcut. Nu a mai rămas decât un spaţiu alb, o senzaţie de absolută puritate pe care nimic nu ar fi putut-o tulbura în acea clipă. Răvăşită, am savurat această stare de beatitudine. Trăiam viziunea Sinelui Etern, în timp ce stăteam cu picioarele goale, îmbrăcată într-un mic *sari* alb, cu mâinile şi cu capul golite de orice conţinut, cu inima plină, singură în mijlocul unei mulţimi necunoscute, şi totuşi atât de familiară. Savuram în sfârşit senzaţia sublimă de a te topi de iubire în Macrocosmos.

Sadhu-şii erau prietenii mei. Ei mă primiseră în familia lor, familia călugărilor rătăcitori lipsiţi de familie. Îmi pierdusem astfel identitatea, nimeni nu îmi cunoştea numele, aşa că mă numeau Parvati (n.n. unul din numele consoartei lui Shiva). Fiecare dăruia câte ceva din puţinul pe care îl avea, convingându-l pe celălalt (el sau ea) să accepte ofranda. Balayogi era cel care trezise în noi această iubire, această

generozitate, el ne deschisese inimile. El oferea cheia care deschide toate porţile celui care dorea cu adevărat acest lucru.

Capitolul 5
Mesajul lui Balayogi

Mesajul său este universal, căci esenţa sa ultimă este tăcerea tainică, o tăcere care vehiculează şi proiectează o Iubire necondiţionată şi nelimitată

pentru toate fiinţele vii. Această Iubire tăcută şi atotputernică este substanţa alchimică ce ne transformă din interior. Alţi mari maeştri, care sunt emanaţii ale aceleiaşi energii, acţionează şi ca revelatori ai acesteia, în diferite grade. Intensitatea stării lui Balayogi pulveriza însă orice diferenţe legate de forme şi de religii, căci el le absorbise pe toate în Fuziunea Absolută şi fără întoarcere pe care tibetanii o numesc *Mahamudra* – Marea Fuziune sau Marea Perfecţiune.

Un discipol l-a întrebat odată pe Balayogi: „De ce nu există nici un templu în apropierea dumneavoastră care să fie dedicat lui Ganesha, aşa cum se obişnuieşte?" La care, Balayogi a răspuns: „În corpul şi în sufletul meu sunt mereu prezente toate divinităţile, aşa că tocmai de aceea nu a fost necesar".

În tăcerea lui tainică există o detaşare absolută, controlul total al celor cinci simţuri şi al celor cinci elemente. Pe această ultimă cale, vălurile iluziei se ridică deasupra cosmosului în toată splendoarea Realităţii sale Ultime. Oare nu îmbrăţişează viziunea corectă cerul, pământul şi universul întreg? Invizibilul recreează în permanenţă feţele multiple ale manifestării. Astfel se explică de ce în preajma lui Balayogi îţi schimbai „realitatea"; percepţia subtilă şi realitatea materială ajungeau să se confunde. Invizibilul nu mai putea fi separat de vizibil. Cotidianul se transforma într-o tulburătoare magie

poetică.

Aşa se face că am putut fi martori – în imediata lui apropiere – ai unor experienţe în care am putut percepe concret existenţa unor alte lumi (câteva dintre acestea vor fi relatate într-un capitol ulterior). Sri Ramu ne-a indicat şi mesajul social, aş putea spune chiar politic, al lui Balayogi. Miniştrii, şi chiar Indira Gandhi însăşi, nu au primit un *darshan* particular. Balayogi a refuzat întotdeauna în mod categoric să îi onoreze mai mult decât pe alţii şi i-a rugat să stea la coadă în mijlocul mulţimii. El spunea: „Pentru mine, toate fiinţele umane sunt egale". Favorurile particulare proveneau în viziunea sa numai din legăturile profunde de inimă, care sunt ţesute în drama derulării vieţilor.

În cazul său, marile notabilităţi politice ale Indiei au primit aşadar *darshan*-ul între un mecanic auto şi un ţăran. Fiecare suflet, unul după celălalt, era astfel scăldat într-o baie de lumină divină, fără să se facă vreo distincţie de rang sau alte deosebiri care sunt legate de aparenţe. Toată lumea defila, aşteptându-şi cu răbdare rândul în această coadă lungă de mai mulţi kilometri. Sri Ramu ne-a mai spus că principiile lui îi atrăgeau cu deosebire pe intelectualii şi pe revoluţionarii din ţară, ştiind că o treime din populaţia de la ţară în timpul tinereţii sale forma categoria intangibililor (categoria socială cea mai de jos din India). Aceştia trăiau în afara satelor şi

nu aveau acces la puţurile de apă sau la şcoli. Cu toată retragerea sa completă din lume, Swamiji a atras însă către el toate straturile sociale.

Discipolii ne-au spus că în viziunea lor, Swamiji era unic, fiind cel mai mare yoghin, căci refuza absolut totul şi nu dorea altceva decât să mediteze pentru a fi mereu în fuziune cu Divinul, pentru binele umanităţii. În faţa lui, însăşi ideea de intangibilitate dispărea precum un miraj, căci fiind bogat sau sărac, singurele calităţi cu adevărat esenţiale erau cele ale sufletului. Sri Ramu ne-a mai spus că Swamiji rostea întotdeauna cuvântul Dumnezeu fără să facă vreo specificitate, fără nici un fel de dogmatism, recomandând principiile universale ale iubirii, purităţii, spiritualităţii, fraternităţii, prieteniei, dreptăţii. Balayogi insista mult asupra necesităţii de a nu face prozeliţi, de a-i lăsa fiecăruia libertatea de a-şi alege propria lui experienţă, de a nu încerca să-i convingem pe alţii de propriile noastre convingeri.

Serveshwararao susţinea că amplificarea concentrării mentale sporeşte puterea de vindecare. De fapt, energia tainică a lui Balayogi este cea care acţionează prin intermediul celei sau celui care se pune la unison cu el, devenind astfel un canal de manifestare şi astfel este esenţial să împărtăşeşti şi să răspândeşti mai departe această energie divină. Tăcerea tainică a meditaţiei, puritatea intenţiei, o credinţă ardentă şi sinceră – sunt pentru orice om

ingredientele esenţiale pentru a intra în contact spiritual cu el. Să nu răneşti niciodată pe altcineva, să dăruieşti iubire tuturor, să atragi şi să manifeşti binecuvântări pentru toţi.

Balayogi a insistat mult asupra importanţei necesităţii ca aspiranţii să doarmă în incinta templului, căci acolo există cea mai mare concentraţie de energie divină. El a insistat de asemenea asupra importanţei dezvoltării intuiţiei şi ascultării glasului interior pentru a primi informaţiile corecte, asupra necesităţii de a ne asculta intuiţia în orice circumstanţe. Putem avea astfel mai multe şanse de a acţiona corect şi să devenim pe deplin responsabili fără a-l acuza pe altul pentru propriile noastre erori.

Balayogi a descris MACROCOSMOSUL ca fiind alcătuit din 14 lumi principale, cea de-a 14-a fiind o lume de Lumină Divină şi Iubire pură. El spune că destinul nostru *(karma)* este inevitabil, dar el poate fi mult purificat şi scurtat prin acţiuni benefice, virtuoase şi prin *darshan;* oricum, el considera că acestea permit trecerea încercărilor existenţei noastre cu mai multă seninătate. Când sufletul nostru este complet purificat, concentrat şi detaşat, el capătă acces la Realizarea Divină, în timp ce maestrul exterior, maestrul interior şi maestrul secret se topesc unii în ceilalţi, devenind Una (AUM); trecutul, prezentul şi viitorul devin atunci

transparente, iar Cunoaşterea Supremă se revelează (cf. *Bhagavad Gita,* cap. IX).

Capitolul 6
Pelerinaj la ultimul *darshan*

Suntem în anul 1985. Anul acesta,

Mahashivaratri cade la data de 18 februarie… În luna ianuarie ezitam încă dacă să plec sau nu. Drumul era lung şi complicat, mama nu se simţea bine şi se temea pentru plecarea mea. Şi totuşi, o voce interioară mă chema, imperioasă. Nu aveam în faţă decât două săptămâni pentru a face această lungă călătorie… Dar dorinţa de a merge la *Mahashivaratri* era extrem de puternică, iar odată decizia luată, nimic nu m-a mai putut opri. Aveam să intru astfel, fără să o ştiu încă, pe un alt palier din viaţa mea. Ceea ce avea să se petreacă a depăşit orice mi-aş fi putut imagina vreodată.

* *

*

După o incredibilă aventură, legată de neacordarea intrării în India, căci nu aveam viză (se schimbase legislaţia), după o aşteptare de două zile în aeroport, un avion care a luat foc sub ochii mei, un ocol prin Nepal pentru a face rost de viză, fotografii care nu ieşeau, deşi filmul nu avea nimic, etc., după toate aceste încercări, pe care nu le-aş fi învins niciodată dacă nu aveam de partea mea imensa putere a lui *Bhakti,* iubirea divină, ce atrage graţia maestrului, am ajuns în sfârşit la templu. După ce am îndrăznit să intru în incinta din preajma sfântului loc, am simţit un imens turbion care m-a luat pe sus, timpul s-a oprit, conştiinţa spaţio-temporală a dispărut… AUM.

Când am „recoborât pe pământ” – câteva ore mai târziu – o viziune mi-a apărut într-un nor de lumină: mi-am văzut mama care se ridica deasupra domului în care se află Balayogi. Mi-am spus în sinea mea: „Ia te uită, mama pleacă…”. El a aspirat-o în Lumea Luminii, cea pe care tibetanii o numesc *Deuacen* (pentru noi, Paradisul). Era data de 16 februarie 1985, aniversarea datei de naştere a mamei mele, iar la întoarcere am primit confirmarea că ea şi-a părăsit corpul fizic chiar la această dată… Niciodată în viaţă nu am plâns atât de mult ca în cele patru zile petrecute în acest loc sfânt, ca şi cum un întreg fundament al fiinţei mele ar fi dispărut în neant. La fel ca şi Cristos, Balayogi este un revelator, care aduce la lumina zilei tot ce este mai profund în fiinţa noastră.

Am înconjurat apoi templul, pentru a mă aşeza în final pe latura de sud-vest, în timp ce un tânăr de circa 15 ani pe care nu l-am văzut niciodată, cu faţa foarte frumoasă şi îmbrăcat în întregime în alb, s-a prezentat lângă mine şi mi-a spus: „Mătuşico, urmează-mă, te rog, te aşteptam”. Nefiind într-o lume obişnuită, nu am spus nimic, mi-am strâns sacul şi l-am urmat. M-a condus în spatele templului, acolo unde se aflau casele fraţilor lui Balayogi şi unde erau cazaţi cei câţiva apropiaţi în perioada sărbătorii *Mahashivaratri.* Lângă prima verandă, am văzut o întreagă familie pe punctul de a lua masa:

orez, legume şi sos, totul pe o frunză de bananier. În jurul frunzei se afla totuşi un loc gol. Capul familiei mi-a spus: „Ia loc, te aşteptam; masa este gata…”. La faţa locului se mai afla un francez, Daniel, fascinat şi el de poezia magică a scenei. Capul de familie fusese ales de Balayogi pentru a-mi fi mesager şi interpret, pentru a-mi deschide uşile anumitor secrete. Numele său era Bhimayya. După masă, el mi-a explicat: „Noaptea trecută, Balayogi mi-a spus în vis că vei veni de departe şi că va trebui să am grijă de tine la fel ca de el însuşi. Eu l-am întrebat: ’Swamiji, dar cum o voi recunoaşte în această mulţime?’ Swamiji mi-a răspuns: ’Nu te îngrijora, ea îţi va fi adusă!’…”.

Nu l-am mai văzut niciodată pe tânărul respectiv, aşa cum nici anterior nu-l văzuse nimeni vreodată.

Mesagerul lui Balayogi, Bhimayya, a fost extrem de atent cu mine, veghind să nu-mi lipsească niciodată nimic. În noaptea de *Mahashivaratri,* chiar înainte de marea ieşire a maestrului, pentru a acorda binecuvântarea sa mulţimilor adunate, Bhimayya m-a luat cu el în incinta templului, pe la ora 1.00 noaptea, până am ajuns într-un mic spaţiu în aer liber, chiar în faţa clădirii unde medita Balayogi. Am aşteptat multă vreme în faţa porţilor, închise cu nişte zăvoare foarte mari. Întregul spaţiu părea să palpite în această aşteptare, şi toată lumea simţea că urma să se producă ceva excepţional. Exista atunci parcă

un fel de fir invizibil care emitea nişte semnale secrete, care erau înţelese numai de către anumiţi emisari ascunşi – aceasta era cel puţin percepţia mea. Aceştia cunoşteau codul de funcţionare şi erau atenţi la cel mai mic suflu, care va declanşa tot restul. De data aceasta, am fost un mic grup care aveam acces în acest loc, aspect cu totul neobişnuit. A fost unicul *darshan* la care acest lucru a fost posibil, căci de obicei, accesul în interior era rezervat numai celor 14 discipoli. Emoţia profundă creştea, o emoţie senină, care ne-a propulsat gradat în plin mister. Nici nu mai ştiam cine sunt sau în ce stare mă aflu; conversaţia obişnuită a gândurilor a încetat. Totul părea misterios: nu era nimic de înţeles, nimic de văzut, trebuia doar să fii acolo ca un receptacul, o cupă în care lichidul divin să se poată vărsa.

Către orele 3.00, starea de tulburare a crescut; membrii *ashram*-ului au început să se agite în jurul nostru. Se părea că au primit un semnal secret, pe care îl cunoşteau numai ei. Porţile s-au deschis. Indienii din faţă s-au precipitat nerăbdători să intre, s-au înghesuit, s-au agitat… I-am urmat la rândul meu şi m-am trezit cu faţa la pământ…

În clipa aceea, întreaga mea fiinţă a fost aspirată către înalt. În loc să mă înghesui să intru, m-am împins în direcţia contrară, căci mi se părea că nu poţi intra aici fără o reverenţă infinită, în cea mai mare tăcere şi devoţiune. Ce viziune! Să-l vezi pe El,

în locul în care a stat în *samadhi* timp de 40 de ani, fără întrerupere! O fiinţă complet divinizată, umană doar în formă. Părea deopotrivă mic şi imens, de o puritate absolută, o divinitate în viaţă, făcută parcă dintr-un aur imaterial. Era aşezat pe o imensă piele de tigru, cu cap şi cu gheare, pentru a-i amplifica puterea meditaţiei. Părul său se întindea pe o lungime de cinci metri în partea sa dreaptă. Unghiile sale erau lungi de 10 centimetri, iar degetele sale erau încrucişate, la fel ca acum 40 de ani. Era îmbrăcat cu un mic *dhoti* alb în jurul taliei; nu purta nimic altceva.

Ne-am aşezat cu toţii timp de câteva minute în faţa lui, în tăcere, cuprinşi de fascinaţie. Am ieşit apoi, pe poarta de sud-vest, iar uşa s-a închis din nou. Am rămas cu toţii în aşteptare, cu inimile bătând tare, căci acum el urma să apară în exterior, pentru toată lumea.

Am rămas acolo cu unul dintre cei 14 membri aleşi de el, al cărui nume nu îl voi şti niciodată. Am schimbat câteva cuvinte. L-am întrebat cum se deplasează Balayogi din camera sa interioară în locul exterior al *darshan*-ului… Omul m-a privit ca şi cum nu ar fi îndrăznit să-mi răspundă, aşa că am completat cu voce tare: „Prin dematerializare sau prin bilocaţie?” Mi-a răspuns: „Oare tu nu ai constatat că el este diferit atât în interior cât şi în exterior?”

Ne-am concentrat din nou, pentru a nu pierde nimic din clipa mistică în care El urma să apară mulţimii imense care îl aştepta, într-o stare de tensiune extraordinară. S-au scurs circa zece minute, după care atmosfera s-a umplut din nou de o agitaţie misterioasă. Fraţii lui Balayogi au urcat până la înălţimea obloanelor, acolo unde timp de 20 de ore va fi oferit *darshan*-ul. Obloanele din lemn, care erau înconjurate de un grilaj de fier, au început să vibreze. Întreaga construcţie a început la rândul ei să vibreze, materia însăşi părea animată de o misterioasă Prezenţă. Chiar în acea clipă, fraţii şi-au întins mâinile pentru a trage obloanele Şi atunci…

A APĂRUT…

* *

*

O tensiune, o concentrare, o emoţie nouă cuprinde mulţimea care este înghesuită în faţa templului. Pământul pare să se topească sub picioarele noastre; râul, mulţimea, solul – toate par să se amplifice, ai putea crede că în curând vor exploda. Atunci, într-un moment excepţional de fuziune a cerului cu pământul, o ploaie fină începe să cadă purificator asupra noastră – deşi nici un nor nu se vede pe cer – făcându-ne să ne minunăm în faţa acestui botez colectiv. Iubirea absolută, fără limite, fără sfârşit, fără obiect, fără dorinţe, ne este oferită fiecăruia, tuturor, tuturor Lumilor…

Am putea spune că Balayogi este modelul devenirii viitoare a umanităţii, sau mai degrabă al ceea ce ar putea deveni aceasta dacă s-ar îndumnezei. Pentru mine, el nu arată drumul, el *este* drumul. El ne ajută să ne revelăm pe noi înşine în faţa noastră. Nimeni nu se mai poate îndoi, chiar dacă o făcea mai înainte. Adevărata credinţă se bazează pe experienţă. Balayogi este artera imortalităţii care hrăneşte şi susţine Realitatea: meditaţia lui atinge punctul cel mai înalt al iluminării, topirea în Absolut.

El a lăsat în spate toate necesităţile inerente condiţiei umane. A zburat deasupra tuturor abisurilor ce sunt săpate de pasiuni… A depăşit suferinţa pentru a o putea suporta mai uşor pe a noastră. Dumnezeu este esenţa Iubirii, o Iubire care îmbrăţişează totul şi pe toţi, fără nici o limită, deopotrivă pe sfânt şi pe criminal; dar numai primul este conştient de aceasta, celălalt nu.

Fericirea – *Nirvana* – se află dincolo de dorinţă, acolo unde disoluţia egoului este desăvârşită, unde nu mai există tu şi eu, sau orice altă separaţie, aşadar nici suferinţă, şi unde chiar viaţa şi moartea nu mai reprezintă altceva decât simple concepte umane.

Aşadar, Balayogi a stat în *samadhi* timp de 40 de ani. *Samadhi* este fuziunea lui *Ida* cu *Pingala* în *Sushumna,* adică a celor două canale subtile principale: cel feminin – *Ida* – şi cel masculin –

Pingala – care, fiind separate, creează dualitatea în fiinţă, reunindu-se în canalul central – *Sushumna* – care este situat în interiorul coloanei vertebrale, în plan subtil. Acest canal face legătura între fiinţă şi Macrocosmos sau respectiv sursa ultimă a forţei vieţii, iar starea de *samadhi* dizolvă dualitatea; atunci, totalitatea se topeşte în unitate. Această stare permite accesul la potenţialul total pe care îl poate atinge o fiinţă umană, şi implicit, la Suprema Cunoaştere. În acest fel, Divinul se încarnează în planul uman, pentru a putea fi recunoscut şi identificat de noi toţi.

Fără aceste fiinţe excepţionale, pământul ar fi dispărut probabil până acum; ei neutralizează forţele distructive în planurile cele mai subtile ale universului, acolo unde se ţese destinul planetelor, în afara puterii noastre de înţelegere.

* *

*

Zăvoarele sunt acum deschise, iar Balayogi urmează să ofere *darshan*-ul timp de 20 de ore consecutiv unei populaţii venite de pretutindeni, graţie „telefonului indian (fără fir)", telepatiei, informaţiilor din ziarele locale etc., căci publicitate nu există aici. Cu cât există mai multe obstacole de depăşit, cu atât „cadoul" spiritual este mai important. Pentru a veni aici, este necesar ca motivaţia să fie pură şi profundă, şi nu trebuie să dai înapoi în faţa

nici unui sacrificiu. Acest sat este pierdut într-o provincie aproape fără transport; nu există hotel, nu există facilităţi de nici un fel. Este un sat sărac, cu colibe făcute din pământ şi acoperişuri din frunze de palmier, format din ţărani şi văcari. Întregul sat este – desigur – prezent la *darshan.* În timpul lui *Mahashivaratri* şi în prezenţa lui Balayogi, toate diferenţele sociale dispar. În faţa Lui, toată lumea este egală, şi adeseori, cei mai săraci sunt cei mai preţuiţi…

Un sărman mecanic auto stă şi el la coadă; locuieşte la Rajahmundri, fiind vecinul lui Bhimayya şi al soţiei acestuia, Kantamma. Şi-a adunat puţinele economii pentru a merge la *darshan,* dar coada este foarte lungă. Orele se scurg una după alta, iar omul, nerăbdător, se lasă cuprins de disperare, văzând că nu se poate apropia de Marele Yoghin. Subit, în faţa lui apare ca din pământ un bătrân care îi spune:

— Vrei să-l vezi pe Balayogi?

— Este dorinţa mea cea mai profundă, răspunde omul.

— Bine, urmează-mă…

O clipă mai târziu, nimeni nu ştie cum, omul se regăseşte în faţa Lui, uluit…

* *

*

Poporul indian este plin de viaţă; toţi oamenii sunt ancoraţi în rădăcinile lor mitologice,

identificându-se cu diferite divinităţi, care nu reprezintă altceva decât aspecte diferite ale Principiului Unic. Cele trei aspecte principale ale Principiului Unic sunt: Shiva, în dublul său aspect, mânios şi senin, creator-distrugător; Vishnu: cel blând, energia conservării, învăţătorul din *Gita,* şi Brahma: spiritul pur, principiul creator. Shiva şi Vishnu au nenumărate nume, toate fiind considerate încarnări divine care se manifestă sub diferite forme, fiind cunoscuţi sub numele de *Avatari,* în timp ce Brahma este principiul unic şi imuabil. Panteonul hindus este interminabil, ai putea crede că există câte o divinitate pentru fiecare persoană. Zeităţile cele mai celebre şi mai populare sunt Ganesha – zeul cu cap de elefant, fiu al lui Shiva şi al lui Shakti – energia creatoare feminină a lui Shiva –, şi Hanuman, zeul cu cap de maimuţă, servitorul în întregime devotat al lui Rama şi Sita, din Ramayana.

* *

*

Fratele lui Balayogi, Chinna Balayogi, se afla în clădirea din spatele celei în care stătea Balayogi. Nici el nu s-a deplasat vreodată, dar nici nu a sporit în greutate, aşa cum s-a întâmplat cu Balayogi. Era discipolul fratelui său. Fascinat de acesta, el a intrat în *samadhi* la vârsta de 8 ani, şi nu a mai revenit niciodată. Şi-a părăsit corpul în noiembrie 1991, slăbit şi vizibil tulburat de moartea fratelui şi

maestrului său.

L-am întrebat pe un înţelept care era acolo cum îşi explică diferenţa dintre cei doi yoghini. Răspunsul său a fost că marele Balayogi se află în toate sistemele solare, în timp ce micul Balayogi se află „numai” în sistemul nostru solar.

După ce am primit *darshan*-ul de la Swamiji, ne-am îndreptat către partea din spate a templului, acolo unde trona fratele său, atât de magnific el însuşi, dar într-o manieră diferită. Nici el nu dădea vreo învăţătură, vreo instrucţiune, vreun mesaj. Era pur şi simplu acolo, ca o prelungire a lui Balayogi.

În spaţiul în care se afla el, deschis publicului în asemenea momente, puteai să rămâi ceva mai mult în meditaţie, într-o atmosferă blândă de reculegere. Abia acum îţi puteai „reveni” din şocul trăit înainte, prin primirea binecuvântării Maestrului. Am fost apoi invitaţi să ieşim, pentru a lăsa loc noilor veniţi…

Capitolul 7
Moartea, ultima etapă a Misterului

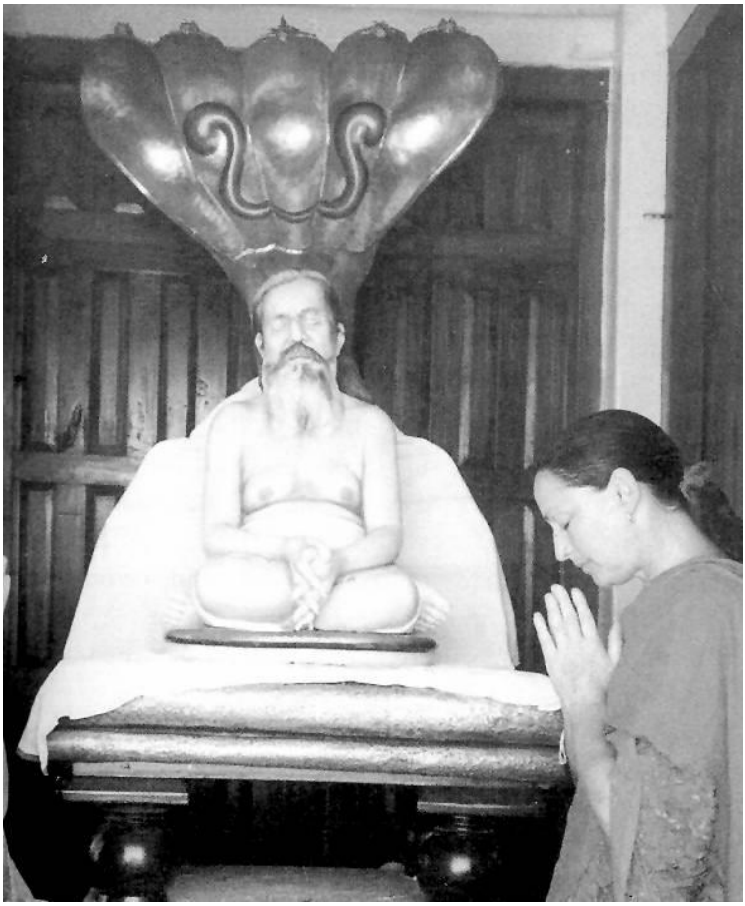

Iată cum povestesc discipolii această zi cutremurătoare pentru ei. Într-o zi de iulie 1985, Kantamma (soţia lui Bhimayya) s-a trezit ca urmare a unui zgomot puternic: portretul lui Swamiji căzuse la pământ, iar sticla se spărsese. Acest semn funest a bulversat-o, astfel încât în ziua următoare, ea a plecat la Mummidivaram. În timp ce mătura templul, ea a auzit sunete de tip „clac, clac, clac", precum al sandalelor din lemn pe care le purtau *rishi*-ii pe vremuri, şi sunetul AUM, care emana din camera lui

Balayogi. Ea a înţeles că acolo se petrece ceva grav şi a început să plângă din tot sufletul.

La rândul lui, Serveshwararao vorbeşte de un fum sufocant, ca de lemn ars. Acest fum se târa ca un şarpe, ieşind pe sub uşa camerei în care medita Balayogi, pentru a se transforma într-un nor ce a învăluit întregul spaţiu din jur. Elementele s-au dezlănţuit, atunci Natura consternată s-a ridicat precum o zeiţă disperată, chemând în ajutor spiritul vântului, al ploii, al furtunii. Elementele s-au dezlănţuit ca pentru a înscrie în timp şi spaţiu plecarea acestui Cristos al secolului XX, „plecat în mod misterios dintre cei patru pereţi ai camerei sale". 40 de ani de drum trasat în Lumină, al cărui capăt se pierde în infinit, la fel cum ceaţa dizolvă limita dintre cer şi apă, astfel încât nu se mai ştie unde este apa şi unde este cerul.

Zguduiţi, cei care îl iubeau atât de mult pe Balayogi au plecat să-l caute pe acel membru al Comitetului care deţinea cheia de la camera Maestrului, căci de data aceasta, porţile nu s-au mai deschis singure. Cu emoţie şi teamă, ei au ridicat zăvorul faimoasei porţi care se deschidea către Regatul Tăcerii. Bhimayya povesteşte că atunci l-au găsit pe Balayogi culcat pe partea dreaptă, cu picioarele încă încrucişate în lotus, cu capul peste *Bhagavad Gita* şi peste lucrarea lui Swami Veerabrahmindra. Astfel a „adormit" el pentru

eternitate, pe cele două cărţi ce conţineau practic testamentul său. Pe corpul său se afla un bileţel scris în dialectul local: „Nu îl atingeţi”. Această instrucţiune a fost scrupulos aplicată, potrivit cutumei legate de marii sfinţi: au fost aduse plăci mari de marmură albă, care au fost zidite în jurul corpului, fără să îl atingă pe acesta. Acestea au sigilat pentru totdeauna tăcerea şi misterul Marelui Yoghin.

Serveshwararao povesteşte: „Swamiji a prezis că într-o bună zi, peste două mii de ani, când regiunea va fi acoperită de ape şi de nisip, iar templul va cădea într-o uitare de moment, oamenii vor face săpături şi vor regăsi urmele existenţei locului sfânt. Ei vor redescoperi istoria lui Balayogi gravată în piatră şi statuia lui, rămăşiţă fizică a trecerii sale pe Pământ. Astfel, această poveste miraculoasă va prinde din nou viaţă. În secolele care vor veni, în delta fluviului sacru Godavari se vor mai naşte încă şapte Balayogi. Începând de la vârste cuprinse între 6-7 ani, ei vor realiza *tapas*-ul său timp de numeroşi ani, iar în viaţa următoare acestei asceze, ei vor deveni regi…”.

Capitolul 8
Testamentul lui Balayogi

Bhagavad Gita

Balayogi şi-a părăsit corpul cu capul pe două cărţi: *Bhagavad Gita* şi cartea lui Swami Veerabrahmindra, indicând astfel ce învăţătură era esenţială pentru el. El urmărea astfel să arate oamenilor calea care conduce către eliberarea de suferinţă, către *ananda:* bucuria supremă, sau beatitudinea.

Iată un scurt rezumat al esenţei acestor cărţi,

care descriu cu exactitate calea lui Balayogi, cel care era considerat ca fiind o emanaţie a lui Sri Krishna.

Bhagavad Gita este un poem epic care este alcătuit din 18 cânturi ce sunt formate din 700 de versuri, care a fost scris în Antichitatea indiană. Cele trei aspecte fundamentale ale acestei învăţături sunt:

— Detaşarea completă de acţiuni şi de fructele lor care sunt oferite lui Dumnezeu;

— Controlul perfect al simţurilor pentru liniştirea mentalului, drum care conduce către Suprema Cunoaştere;

— Dăruirea printr-o iubire şi o credinţă totală şi absolută lui Dumnezeu sau Supremul Absolut.

Aceste trei aspecte sunt indisociabile unul de celălalt, fiind de fapt nişte aspecte ale aceluiaşi Adevăr. Aceleaşi elemente sunt regăsite identic şi în budismul tibetan şi în alte tradiţii, chiar dacă ele sunt transmise într-o formă aparent diferită.

Bhagavad Gita este una din operele filosofice de referinţă, rămasă vie de-a lungul secolelor nu doar pentru înţelepţi şi eruditi, ci şi pentru întregul popor indian. În ultimele două secole, ea a început chiar să se răspândească în întreaga lume – cel puţin în anumite cercuri – ca fiind o cale către înţelepciunea unei dimensiuni divine universale.

Merită să mai remarcăm că Balayogi îi cunoştea conţinutul fără să fi învăţat vreodată să citească…

Sri Krishna apare la începutul povestirii ca un

om, dar foarte curând, el îmbracă aspectul Absolutului personificat – la fel ca Balayogi. El a fost învăţătorul lui Arjuna, discipolul său uman pe calea înţelepciunii.

Acest poem epic conţine două aspecte, unul exoteric şi altul esoteric: strategia de război între două familii duşmane şi strategia interioară pentru a ajunge la capătul tuturor suferinţelor, prima fiind doar o manifestare exterioară a celei de-a doua… Este vorba aşadar acolo de două familii umane: Kaurava-şii şi Pandava-şii, aflate în relaţii de rudenie sau de amiciţie, relaţii care sunt trădate însă de dorinţa de posesiune, de aviditate şi lăcomie. Datorită puterii sale divine, Sri Krishna este invincibil şi deţine forţa de a-şi extermina toţi duşmanii, deopotrivă interiori şi exteriori. El îl învaţă pe Arjuna cum să facă la fel. Aflat pe câmpul de bătaie, acesta din urmă este disperat că trebuie să se lupte cu propria sa familie şi cu prietenii săi, în pofida trădării şi violenţei lor. Pentru a-şi împlini adevărata sa misiune, destinul său, el trebuie să se detaşeze complet de acţiunile sale şi de consecinţele acestora. Astfel, dacă nu se va lăsa cuprins de slăbiciune şi de otrava îndoielilor, cu o devoţiune absolută, el îşi va putea servi Stăpânul Suprem fără ezitări şi cu demnitatea unui erou adevărat. Krishna îi cere să aibă curajul de a discerne şi de a-şi transcende complet consideraţiile personale,

folosindu-se mai ales de inteligenţa superioară (aflată la unison cu Inteligenţa Divină).

Detaşarea completă nu este însă sinonimă cu indiferenţa sau cu inerţia (cu *Tamas guna),* căci înţelepciunea constă în a vedea acţiunea în non-acţiune şi non-acţiunea în acţiune, în a examina cu o atenţie egală toate lucrurile şi toate fiinţele, de a avea o atitudine perfect echilibrată faţă de fericire şi nefericire, faţă de durere şi plăcere. O astfel de centrare interioară ridică gradat voalul care este ţesut de tumulturile emoţionale şi care acoperă imensitatea tăcută a Cunoaşterii-Beatitudinii. Aceasta este calea eliberării supreme de ciclul existenţelor, pentru a pătrunde în Eternitate (vezi şi stanţa 4 a lui Balayogi).

Sri Krishna îi cere lui Arjuna să nu îşi plângă de milă datorită unor aspecte ineluctabile precum viaţa şi moartea, căci ceea ce există în interiorul fiinţei şi al corpului este ATMAN, cel etern, indestructibil şi nelimitat.

* *

*

Un alt aspect fundamental constă în controlul perfect al simţurilor, şi implicit al minţii, care devine posibil prin practica perseverentă a unei concentrări intense. Acest control perfect conduce gradat la potolirea focului insaţiabil al dorinţei, mâniei şi dezordinii interioare, care ne aruncă în vâlvătaia

pasiunilor şi în prăpastia suferinţei. Prin puterea concentrării, mentalul se degajă şi se ridică într-un spaţiu mai senin; în acest fel, perspectiva sa asupra lumii exterioare se modifică extraordinar de mult la rândul ei…

* *

*

Cel de-al treilea aspect şi cel mai important este *Bhakti:* yoga (calea) din *Bhagavad Gita,* care nu este considerată o tehnică, ci o atitudine lăuntrică ce este constantă.

Calea Iubirii necondiţionate faţă de Dumnezeu reprezintă finalitatea în yoga. Este vorba de o iubire divină atât de arzătoare încât ea conduce în cele din urmă la starea de absorbţie contemplativă, de fuziune totală a adoratorului cu Cel adorat. Aceasta este starea de *samadhi,* în care Balayogi a rămas timp de 40 de ani, numită şi „Marea Perfecţiune” în budismul tibetan.

Aşa cum indică îndeosebi *Bhagavad-Gita,* bunăvoinţa şi dragostea Divinului este atât de mare, încât orice efort care este făcut de discipol este răsplătit mai devreme sau mai târziu. Echilibrul dăruire-primire între adorator şi Cel adorat se stabileşte printr-o ploaie de beneficii şi de protecţie din partea Celui adorat, ca răspuns la sacrificiile adoratorului Său (vezi stanţa 14 a lui Balayogi).

Iubirea necondiţionată faţă de Dumnezeu este

cheia care deschide poarta iluminării spirituale, ce nu poate fi atinsă prin simpla înţelepciune speculativă, prin acţiuni eroice sau prin austerităţile sterile cele mai dure (care conduc mai degrabă către frustrare decât către eliberare).

* *

*

Aşadar, războinicul din *Bhagavad-Gita* trebuie să se lase cuprins de o dragoste plină de o dăruire de nezdruncinat, şi să realizeze acţiuni virtuoase într-o manieră detaşată şi să îşi controleze perfect simţurile şi mintea. Desigur însă, toate acestea sunt idealul final, aşa că până atunci, *Bhagavad-Gita* ne propune să medităm constant asupra… noastră înşine.

„Fiecare fiinţă umană este intim şi profund legată de propria sa natură, şi mai ales în ea însăşi (în universul său interior) trebuie ea să îşi caute propria perfecţiune divină".

Swami Veerabrahmindra

Cealaltă lucrare testament este cartea lui Swami Veerabrahmindra. Balayogi le-a explicat discipolilor săi importanţa de a se duce la locul templului lui Swami Veerabrahmindra. Acesta a fost un foarte mare yoghin care a trăit cu patru secole în urmă într-o regiune care astăzi a devenit un deşert inospitalier. Se pare că Sfântul a venit deseori pentru a-i face

vizite lui Balayogi în plan subtil.

Serveshwararao ne-a explicat că într-o dimineaţă, pe la orele 4.00, el l-a văzut apărând în timp ce dormea în *ashram.* Swami Veerabrahmindra şi-a încheiat şi el viaţa în starea de *samadhi,* şi există diferite surse care afirmă că a pus să fie zidit de viu în această stare. La fel ca şi Balayogi, a atins şi el nivelul de omniprezenţă şi omniscienţă, şi ca o particularitate, se spune că deţinea secretul umanităţii. În faimoasa carte care se găsea sub capul lui Balayogi atunci când acesta şi-a părăsit corpul fizic, sfântul povesteşte întreaga istorie a umanităţii de la origini şi până la sfârşit, cu alte cuvinte întregul ciclu uman (învăţătura shivaistă ancestrală afirmă că ne aflăm în cel de-al şaptelea ciclu uman). Swami Veerabrahmindra şi Balayogi au o legătură de spirit cu totul particulară, la un nivel pe care noi nu-l putem înţelege. Natura acestei legături este cea care explică prezenţa a numeroase statuete ale lui Swami Veerabrahmindra în templul lui Balayogi, şi îndeosebi deasupra clădirii în care medita Chinna Swamiji.

Ne-am dus aşadar în pelerinaj în aceste locuri în care a trăit sfântul, într-o zonă izolată, aflată „la capătul lumii". Astăzi acolo domneşte o atmosferă ciudată de decadenţă, dar se mai simte încă urma ce a fost lăsată de acest sfânt. Acesta avea o ştiinţă şi un nivel de realizare invers proporţionale dezastrului

care acoperă regiunea astăzi, şi pe care îl anunţase de altfel, ca o consecinţă a ignoranţei şi actelor incorecte ale contemporanilor săi. Drumul care ajunge aici este parcă interminabil, câmpurile pe care le traversează sunt acoperite de pietre şi de praf, fiind complet neroditoare, şi totul dă iluzia unui crater lunar care este vizitat dintr-un vehicul selenar.

Templul este extrem de vechi, iar atunci când intri în el la ora *puja*-ei, sute de clopote de toate mărimile sunt agitate simultan de către credincioşi. Sunetul este asurzitor, iar atmosfera incendiară. Este singurul templu din întreaga Indie în care am văzut un asemenea ritual. Preoţii-brahmani îşi celebrează aici ceremonia de trei ori pe zi, cu torsul gol, îmbrăcaţi în *dhoti*-uri albe, conform obiceiului. Punctul central din interiorul templului este altarul, aflat în faţa unei cămăruţe în care se află zidit yoghinul, în spatele unor plăci de marmură înnegrite de vreme… şi de fumul ofrandelor de foc aduse aici începând din anul 1500, sau chiar mai devreme…

Atunci când pătrunzi în acest loc, ai impresia că te afli într-o maşină a timpului, care te-a dus în trecut, iar atmosfera aceea îţi lasă un gust ciudat. Ai zice că timpul s-a oprit în loc în interiorul templului şi că satul din împrejurimi a uitat să mai evolueze, trăind în permanenţă „în prezent”.

Am întâlnit un descendent îndepărtat al lui Swami, care îşi are locuinţa într-una din clădirile

acestui templu. Părea un rege dezamăgit şi indolent. Am insistat să obţinem cartea Maestrului, care conţine un mesaj atât de important; i-am spus că am venit de departe pentru ea, dar a rămas indiferent la cererea noastră, ca de altfel la orice altceva ce i-am fi spus. Ne-a spus că faimoasa carte era închisă în camera de alături, a cărei cheie nu o avea, iar intendentul la care era cheia lipsea, Dumnezeu ştie unde!

Nu putem aşadar să rezumăm aici conţinutul acestei lucrări, dar continuăm să sperăm că vom reuşi să punem mâna pe această misterioasă lucrare. Iată totuşi un rezumat al istoriei lui Swami Veerabrahmindra, după o lucrare micuţă pe care am găsit-o totuşi la faţa locului:

Swami Veerabrahmindra a trăit circa 175 de ani în satul Banagapalli, la sud de Andra Pradesh. El a călătorit fără încetare de-a lungul şi de-a latul Indiei, pentru a transmite înţelepciunea şi pentru a dărui Trezirea spirituală celor care doreau acest lucru şi care se apropiau de el. Atitudinea sa era adeseori intenţionat provocatoare; nu de puţine ori, i s-a întâmplat să fie luat drept nebun, pentru a face apoi un miracol… Folosindu-se astfel de şocul spontaneităţii şi al surprizei, el reuşea să-i trezească pe oameni, îndeosebi pe cei aroganţi, care rămâneau apoi zguduiţi şi îi cereau cu umilinţă iertare, aruncându-se la picioarele sale, recunoscând implicit

puterea şi bunătatea lui.

La fel ca şi toţi marii sfinţi ai Indiei, a contestat şi el existenţa castelor, considerând că toate fiinţele umane se află pe acelaşi plan: „Toţi sunt născuţi din carnea şi sângele părinţilor lor", şi nu puţini au fost brahmanii pretenţioşi pe care i-a pus la punct. „Dincolo de caste se află Cunoaşterea Supremă; de aceea, consideraţi-l pe fiecare ca fiind unul de-ai voştri". Era extrem de venerat pentru că a reuşit să reveleze Divinul în cele mai diverse situaţii. Astfel, el s-a luptat o viaţă întreagă împotriva ignoranţei şi pentru realizarea de sine a sufletelor, şi a vindecat multe fiinţe de boli, adeseori mortale. Uneori, a readus chiar viaţa în corpurile celor decedaţi.

A rămas o enigmă pentru toţi, dar el *vedea* prin fiecare om. Era o fiinţă de origine divină, nu umană, care a venit să-i salveze pe oameni într-o perioadă de tulburări, aşa cum s-a întâmplat şi în atâtea alte tradiţii.

A intrat în *samadhi* în anul 1594 şi a pus să fie zidit în această stare. Nimeni nu ştie ce s-a mai întâmplat dincolo de aceste plăci de marmură…

Faimoasa sa carte, pe care a scris-o pe frunze de palmier, se numeşte *Kalajnana* – „Cartea Cunoaşterii". Cartea a fost îngropată, iar peste ea a crescut un copac ale cărui fructe – negre în interior – nu erau comestibile, şi ale cărui ramuri sângerau… Mai târziu, cartea a fost dezgropată şi editată…

Această lucrare conţine învăţături iniţiatice preţioase, care sunt prezentate alături de revelaţii ce sunt legate de originea universului şi de evenimentele viitoare prin care va trece această lume. El a anunţat declinul umanităţii „în 808 ani", număr evident simbolic… A enumerat calamităţile pe care le cunoaştem deja, dar mesajul său a rămas întotdeauna pozitiv: ne-a transmis totodată şi instrumentele necesare pentru a ne transforma şi a ne trezi, precum şi cele care ne sunt necesare pentru protecţie.

Iată prezicerile sale:

„Marile valori spirituale vor decădea. Fiinţe ignorante şi malefice vor deţine puterea de decizie, în timp ce fiinţele pure vor fi dezonorate, agresate; femeile vor fi adeseori violate, şi vor exista câte şapte femei pentru un singur bărbat… Numărul fiinţelor pervertite va creşte. Oamenii se vor exploata reciproc. Brahmanii vor degenera, pacea va fi frecvent încălcată, gelozia şi mânia vor fi dominante. Oraşul Benares va fi distrus în 40 de zile, şi va ploua cu sânge din cer. Falşi maeştri vor abuza de cei naivi şi ignoranţi. Catastrofe naturale, cum ar fi cutremurele şi uraganele, vor distruge regiuni întregi. Foametea şi epidemiile de boli mortale vor creşte. Echilibrul climatic se va modifica în mod violent. Satele vor deveni oraşe. Orbitele planetelor se vor modifica, pe pământ vor cădea meteoriţi. Totuşi, cei care se vor

pune în serviciul umanităţii într-un mod total dezinteresat, renunţând la egoism, fiind cu adevărat generoşi, abandonând aroganţa şi ignoranţa, vor fi protejaţi deopotrivă în această lume şi în cea de dincolo".

El a atras de asemeni atenţia să nu ne risipim viaţa în excese şi în ataşamente faţă de corp, căci procedând astfel vom pierde atunci şansa de a ne elibera de ciclul fără de sfârşit al naşterilor şi al morţilor – *samsara.*

Se spune că a fost trimis de Brahma pentru a aduce pe pământ un suflu de înţelepciune, de dreptate, de iubire, de bunătate, precum şi mijloacele prin care orice om poate ajunge acolo. Celor care doreau cu adevărat să fie eliberaţi de oceanul suferinţelor, el le-a indicat o manieră de a fi, de a acţiona, de a practica disciplina spirituală, anumite *mantra*-e precum *„Om Namah Narayanaya",* un imn către Krishna*, „Om Namah Shivaya",* o invocare a energiei lui Shiva. Puse în mod perseverent în practică, învăţăturile din *Kalajnana* distrug consecinţele tuturor acţiunilor nefaste şi pun capăt tuturor tulburărilor.

El i-a cerut spre exemplu unui tânăr căruia i-a redat vederea să ducă o viaţă pură şi să le fie de folos celor aflaţi în suferinţă: aceasta a fost moneda sa de schimb.

Discipolul său cel mai apropiat şi cel mai

realizat spiritual era un musulman. Acesta a părăsit Islamul şi comunitatea sa pentru a-l urma pe Swami cu o devoţiune totală şi absolută, în schimbul căreia maestrul său i-a transmis puterile sale. Discipolul avea să-i elibereze la rândul său pe mulţi alţii.

Maestrul a descris apoi care ar trebui să fie natura adevărată a discipolului. Acesta trebuie să aibă o dăruire constantă faţă de maestru, să manifeste nobilele calităţi ale răbdării, credinţei, non-violenţei, iubirii, bunătăţii, să nu comită niciodată acţiuni rele şi să fie complet detaşat de fructele actelor sale. El trebuie să îşi controleze egoul şi posesivitatea, emoţiile, lăcomia, energia sexuală, să supravegheze hrana şi ataşamentul faţă de corpul fizic, şi să facă totul ca să merite graţia maestrului său.

Apoi, el a explicat care ar trebui să fie adevărata natură a maestrului. Acesta trebuie să fie întotdeauna drept, lipsit de mândrie şi de aroganţă; bunătatea sa trebuie să fie absolută, independent de legăturile familiale. El trebuie să aibă o atitudine echidistantă în faţa omagiilor şi denigrărilor, şi să fie în permanenţă în serviciul umanităţii.

Capitolul 9
Templul

Regiunea

Delta fluviului Godavari reprezintă un loc binecuvântat, în care în timpurile vedice au trăit *rishi*-ii, înţelepţii mitici ai Antichităţii. Aceştia erau yoghini realizaţi care deţineau Cunoaşterea Supremă în epoca în care au fost scrise Vedele (cele mai vechi scrieri sacre ale Indiei), cu mai bine de zece mii de ani în urmă. Astfel se explică de ce acest pământ este atât de preţios pentru aceia care doresc să atingă eliberarea sufletului.

Concepţia templului

Un întreg ansamblu de elemente a trebuit să fie creat pentru a amplifica puterea *tapas*-ului lui Balayogi şi forţele benefice care urmau să se reverse – precum un torent de binecuvântări – asupra zecilor de milioane de pelerini ce urmau să defileze prin faţa lui timp de 40 de ani. Balayogi dăduse instrucţiuni să nu se ceară niciodată bani pentru construcţia templului, astfel încât fiecare piatră a acestuia a fost fructul unei ofrande. Construcţia a fost încredinţată lui Madhavaya, Serveshwararao şi Balasundaram Sumadavayan, şi ea avea să aibă un efect purificator asupra vieţii fiecăruia dintre aceştia. Organizarea *ashram*-ului a fost încredinţată celor mai vârstnici patru membri ai Comitetului, care au fost singurii responsabili de toate deciziile luate, într-un deplin acord cu Swamiji.

Iată instrucţiunile care au fost date de acesta:

„Acolo unde sunt aşezat eu trebuie să fie construit un templu. Vechea clădire trebuie să fie distrusă. Templul va fi edificat în concordanţă cu datele ştiinţifice care au apărut potrivit cunoaşterii yoghine. Clădirea – în care mă voi instala fără ajutorul nimănui – va trebui să aibă latura de 14 picioare (cca. 4,20 metri) şi o înălţime de 12 picioare (cca. 4 metri). Totul va trebui să fie terminat în 14 zile”.

Aceste măsuri erau necesare pentru acumularea anumitor binecuvântări. Numărul 14 simbolizează *ananda,* beatitudinea, bucuria nelimitată şi de nezdruncinat.

* *

*

Balasundaram, cel de-al doilea preşedinte al comitetului *ashram*-ului, este un înalt funcţionar al guvernului indian. Balayogi i-a încredinţat sarcina de a prinde, într-un loc precis din jungla Bengalului, un tigru mascul şi adult, care va trebui să fie prins cu respect. După descoperirea şi prinderea animalului, pielea acestuia a fost adusă la templu, împreună cu capul şi ghearele, pentru a păstra întreaga forţă a tigrului, în vederea amplificării puterii meditaţiei.

Interiorul camerei lui Balayogi a fost acoperit cu dale de faianţă, pe care a fost aşezată pielea faimosului tigru. Swamiji s-a instalat apoi aici, fără ca cineva să ştie cum.

A urmat apoi construirea unei alte părţi a templului, pentru discipolul şi fratele său mai mic: Chinna Balayogi.

Apoi, Balayogi a cerut să se construiască *Tapo Ashramam,* o clădire unde sunt expuse fotografiile celor doi yoghini începând din anul 1949, luate în timpul sărbătorilor de *Mahashivaratri* şi însoţite de istoriile lor corespunzătoare; pelerinii care dorm şi meditează în acest loc pot beneficia astfel la

maximum de energia lui spirituală – *Guru Shakti.* Locul conţine opt porţi, opt ferestre şi opt petale de lotus, 8 fiind cifra infinitului; întreg acest ansamblu de elemente face ca acest loc să fie deosebit de propice pentru meditaţie.

Serveshwararao ne povesteşte cu pasiune modul în care a fost construit templul:

„Ni se părea imposibil să realizăm o asemenea sarcină; cum să construieşti un templu în numai 14 zile? Ar fi fost necesară o forţă extraordinară pentru aceasta, dar am primit Shakti (puterea) de la Balayogi. De altfel, eu unul pot să spun că nu am construit nimic în toată viaţa mea!

Mai întâi, a fost necesar să săpăm fundaţia templului; am început dimineaţa, iar după-masa turnam deja nisipul. Aveam la dispoziţie 600 de saci de ciment a câte 50 de kilograme fiecare şi era ora 7 seara. Toată lumea ne întreba de ce nu sunt adăpostiţi sacii, căci se anunţa venirea unui ciclon… Poliţia a venit chiar să ne dea o mână de ajutor în acest sens; eu le-am spus atunci că nu pot opri ciclonul! Singur Balayogi ne putea proteja atunci, indicându-ne maniera în care trebuie să procedăm şi frânând acţiunea ciclonului…

Brusc, vântul s-a dezlănţuit, apoi furtuna a început, dar nu cădea încă nici o picătură de apă; oamenii au sărit atunci de pretutindeni să ne ajute, astfel încât erau circa 50 de muncitori. Cei 600 de saci

trebuiau să fie adăpostiţi cât mai repede în Tapo Ashramam, căci dacă îi prindea ploaia, apa i-ar fi făcut să nu mai fie buni de nimic…

Vântul continua să sufle tot mai tare, dar cineva parcă împiedica să cadă ploaia. Cei prezenţi au fost atunci cuprinşi dintr-o dată de un fel de forţă magică şi invincibilă. Unii au luat câte 2-3 saci de ciment pe umeri şi au zburat literalmente cu ei prin spaţiu, precum Hanuman. Cu o viteză vertiginoasă, cei 600 de saci au fost adăpostiţi în ashram în mai puţin de o oră!

Abia atunci s-a dezlănţuit cerul, ploaia căzând apoi fără încetare timp de două ore, dar fără să ne mai afecteze în vreun fel".

Capitolul 10
Discipolii

Trebuie aici să facem o anumită distincţie între cei 14 discipoli aleşi personal de Balayogi, având fiecare un rol distinct de îndeplinit, şi ceilalţi discipoli care urmează aceeaşi cale a ascezei. A trăi detaşat de hrană şi de băutură, de somn şi de lumina zilei, este ceva rarisim chiar şi în India!... Eu nu cunosc decât doi asemenea adepţi, aflaţi amândoi în *samadhi*...

Chinna Balayogi

Fratele lui Balayogi, cu zece ani mai mic ca el, a intrat în *samadhi* la vârsta de opt ani. El a rămas în

această stare în acelaşi templu cu Balayogi, dar într-o altă clădire a acestuia. Nu avea aceleaşi puteri ca şi Balayogi, iar corpul său a rămas subţire (nu a sporit în greutate), cu părul mai puţin lung. A rămas şi el în această stare de absorbţie întreaga viaţă. În timpul ultimilor ani, a avut probleme de sănătate şi a început să slăbească, după care şi-a părăsit corpul fizic în noiembrie 1991, la şase ani după Balayogi.

Am avut şansa să-l văd chiar înainte de a muri. Era pe timpul unei celebrări de aniversare a intrării în *Mahasamadhi* a lui Balayogi, căruia i se înălţase o statuie în templu, chiar la indicaţia lui telepatică, statuie despre care se crede că ar conţine energia *(Shakti)* lui subtilă şi că poate acorda în continuare *darshan*-ul lui. Curtea templului era plină cu muzicieni itineranţi, care umpleau cu sunetele ascuţite ale *shehnai*-urilor lor (un fel de flaute negre scurte, ale căror sunete seamănă cu cele ale cornului care sunt folosite la ceremonii religioase şi la nunţi) umpleau întregul spaţiu. Norii de fum emanaţi de cărbunele aprins şi de tămâie, alături de parfumul ghirlandelor de flori amplificau atmosfera deja foarte încărcată de devoţiune şi entuziasm a credincioşilor adunaţi. În mijlocul unui torent de rugăciuni şi de ofrande, mi-am regăsit familia indiană, pe care nu o mai revăzusem de la *Mahashivaratri* din 1985.

Ne-am revăzut în plină desfăşurare a ceremoniei, în chiar locul în care ne despărţisem cu

şase ani înainte. Dintr-o dată, un om a venit la mine, tremurând de tulburare, şi mi-a spus: „Vino repede, uşa lui Chinna Balayogi tocmai s-a deschis, poţi să intri!" Am alergat imediat, şi o clipă mai târziu, l-am văzut acolo, în faţa mea. Era extrem de puternic şi extrem de impresionant. Slăbise, dar strălucea totuşi de focul divin. După un timp destul de scurt, el s-a sprijinit de mâini şi şi-a deplasat puţin corpul care era aşezat. Era semnul că trebuie să ieşim. Câteva clipe mai târziu, porţile Timpului s-au închis din nou asupra lui şi a operei sale misterioase. Trei luni mai târziu, el părăsea această lume…

Nagendra Swami

Practic necunoscut de lume, trăind într-un cătun ignorat de toţi, într-un templu aflat în ruină, se află o altă nestemată a umanităţii, instalată pe pielea sa de capră, în obscuritate. În timpul vizitei pe care i-am făcut-o, Bhimayya mi-a încredinţat cheia de la camera lui, lăsându-mi onoarea de a o deschide personal. Dar care nu mi-a fost surpriza să nu pot deschide uşa, din cauza vegetaţiei care crescuse printre dale… atâta timp trecuse de când nu mai fusese deschisă! După ce am forţat-o, am pătruns într-un mic culoar de un metru pe doi, în care se afla o micuţă statuetă a lui Shiva, care era acoperită de praf. Fiica mea, Delphine, şi traducătorul, m-au urmat… Am avansat cu precauţie, către o nouă uşă,

în spatele căreia se afla această comoară ascunsă în obscuritate.

Am întredeschis atunci uşa şi am văzut yoghinul aşezat, luminând cu propria lui lumină acest loc întunecat, în care el sălăşluieşte începând din anul 1949, fără să mănânce şi să bea nimic! Cititorul occidental îşi poate cu greu imagina o asemenea viaţă, şi totuşi este suficient să meargă acolo pentru a vedea… Desigur, mai este absolut necesar ca marele yoghin să-şi dea acordul şi ca vizitatorul să aibă o motivaţie spirituală extrem de puternică pentru a ajunge în acest loc uitat de lume, în care un singur puţ asigură apa pentru toţi locuitorii. În afara carului cu boi, nu există nici un mijloc de transport cu care să poţi ajunge acolo.

Intrăm aşadar, dar câmpul său energetic este atât de puternic, încât fac instinctiv un pas înapoi, cuprinsă de surpriză şi de un profund respect… În mod vizibil, se pare că yoghinul o aştepta pe fiica mea, Aurore, pe care o primeşte cu un surâs larg şi o invită să se aşeze lângă el, pe pielea sa de capră. Locul este îngust; de-abia încăpem să ne aşezăm toţi trei.

Traducătorul nostru începe:

— Nagendra Swami spune că vă aştepta… Apoi, maestrul continuă:

— Ea a venit aici prin forţa spiritului meu, fiindcă ea a auzit apelul meu, căci are ea însăşi

suficientă forţă spirituală…

— Pentru cei mulţi şi ignoranţi este mai uşor să faci rău decât bine…

— Nu este neapărat necesar să te duci la locurile de cult; meditaţia este înainte de toate o stare de spirit care ar trebui să fie mereu constantă, oriunde te-ai afla şi orice ai face. Pentru a medita, te poţi aşeza oriunde doreşti (nu neapărat într-un loc de cult)…

— Fiţi totdeauna generoşi, dăruiţi…

La vremea respectivă, Aurore avea opt ani şi jumătate. Ca urmare a întâlnirii cu Maestrul, conştiinţa ei a trecut „dincolo” (în *samadhi)*. Experienţa a fost extrem de profundă pentru ea.

Din când în când, acest yoghin ne spunea câteva cuvinte, dar cel mai important era faptul că ne aflam acolo, lângă el. Nu depinde decât de vizitator să-şi deschidă inima (esenţa fiinţei) pentru a-l primi, cu toată iubirea şi simplitatea lui extremă care este emanată din detaşarea lui absolută. Ne-a mărturisit o serie de secrete; ne-a spus de pildă că legătura dintre maestru şi discipoli este ţesută dintr-o fibră nemuritoare, de care noi putem beneficia în permanenţă, lăsându-ne protejaţi de ea. Firul nu se rupe niciodată: Balayogi şi-a părăsit corpul fizic, după şase ani l-a urmat şi fratele său, dar acum Nagendra păstrează firul. Maestrul aflat în viaţă este foarte important: el este precum sărutul sacru al

Mamei Lumii depus pe fruntea noastră temătoare, care ne consolează, dar ne invită totodată la o autonomie deplină.

Suntem invitaţi să intrăm în inima meditaţiei, acolo unde fuzionează maestrul exterior, maestrul interior şi maestrul secret. Din această unitate se va naşte eliberarea spirituală, acea zonă în care timpul şi spaţiul sunt abolite.

Bhimayya

„Pentru prima oară, l-am întâlnit pe Swamiji în anul 1962. Nu aveam nici un fel de credinţă particulară, eram poliţist. Într-o bună zi, am fost pur şi simplu împins în faţa lui, şi atunci am început să plâng…, şi am tot plâns, fără să mă pot opri; mă simţeam ca în mijlocul unui curent tainic transformator. Am devenit foarte apropiat de Gangayya, tatăl lui Swamiji, iar atunci când acesta a murit, m-am ocupat de incinerarea lui. Swamiji mi-a spus: 'Tu şi cu mine împărtăşim o legătură particulară'".

Astfel, Balayogi l-a desemnat printre cei 14 membri ai comitetului, înlocuindu-l chiar pe tatăl său. Ceilalţi membri l-au acceptat însă cu dificultate, căci era un om simplu, care spunea lucrurilor pe nume, fără prea multe amabilităţi.

Bhimayya a fost primul dintre discipoli pe care Balayogi l-a adus în drumul meu. După cum am mai

spus, este un om impulsiv, simplu, generos şi drept, de condiţie modestă, făcând destul de greu faţă dificultăţilor de a-şi întreţine marea sa familie care era formată din 11 copii. La vremea când l-am cunoscut eu, era încă poliţist în poliţia marină, astăzi a ieşit la pensie. Dar omul acesta nu a purtat niciodată un revolver sub vestă. Într-o zi, pe când se întorcea de la slujbă, şi-a ridicat vesta, şi sub torace, am putut vedea un superb *mala* – un colier de mătănii – acoperite cu pulbere sacră… El este cel pe care Swamiji l-a ales drept mesager între el şi mine. El a stabilit primul meu contact direct cu Swamiji. Esenţa informaţiilor, indicaţiilor şi răspunsurilor lui Swamiji mi-a fost întotdeauna transmisă prin intermediul acestui om. Fără să ştie nimic despre mine, el ştia o serie de date precise referitoare la viaţa mea, primite fără îndoială de la Swamiji. Acest lucru nu mi-a fost revelat decât în cursul ultimului *darshan.* Personal, nu mi-aş fi imaginat niciodată că eu aş putea stabili vreodată o legătură personală cu maestrul. Bhimayya şi cu mine am corespondat multă vreme, aspect care s-a constituit într-un ajutor preţios pentru mine, într-o anumită perioadă din viaţa mea. Astfel se face că am aflat istoria următoare…

Iată ce mi-a scris: „Swamiji mi-a dat instrucţiuni să fac *puja*-e şi să postesc pentru tine în această zi de 3 octombrie". Am primit scrisoarea câteva zile mai

târziu, cu lacrimi în ochi. Într-adevăr, era ziua mea, împlineam 40 de ani şi eram însărcinată cu fiica mea în cinci luni. Viaţa mea lua o turnură nouă.

În întreaga mea viaţă, niciodată nu am simţit o legătură atât de intimă şi de profundă cu altcineva decât cu Bhimayya, era o legătură a cărei esenţă se petrecea undeva deasupra noastră. Soţia lui se numeşte Kantamma, adică „Mama strălucitoare”; are şi ea o devoţiune profundă pentru Swamiji. Nu ştie să citească literele, nici măcar ora unui ceas, dar şi-a petrecut întreaga viaţă servindu-şi fără să se plângă vreodată familia. Este la fel de pură şi de transparentă ca şi un cristal. Am avut împreună cu ea o experienţă tulburătoare. Ne-am ţinut îndelung de mână pentru a face schimb de energie. Am simţit atunci exact ceea ce simţisem împreună cu Drukchen Rinpoche, ghidul meu tibetan, când acesta a făcut un gest asemănător. Cum pot oare două fiinţe atât de diferite să aibă aceeaşi transparenţă a egoului?… Un mare maestru tibetan şi o mamă indiană simplă mi-au comunicat aceeaşi energie sublimă.

Bhimayya a avut în permanenţă grijă de mine, aşa cum îi ceruse Balayogi. Uşile închise mi se deschideau cu ajutorul său, micile dificultăţi materiale de la faţa locului se rezolvau, obstacolele cădeau precum nişte castele din cărţi de joc. Ultima dată când ne-am despărţit, am citit în ochii acestui cuplu Iubirea lui Swamiji în persoană. Lacrimi de

emoţie mi-au curs atunci pe obraji.

După ce Balayogi şi-a părăsit corpul, Bhimayya a luat ghearele de la pielea de tigru pe care a meditat maestrul şi le-a păstrat cu sfinţenie pentru a le face cadou anumitor aspiranţi bine precizaţi, între care fiica mea, Aurore.

El a adăugat: „Swamiji este şi va rămâne întotdeauna alături de tine, de mine, şi de toţi cei care îl iubesc". Iar apoi el a adăugat cu umorul său obişnuit: „Swamiji ne spunea adeseori: 'Voi sunteţi precum o turmă de vaci care se împrăştie în toate direcţiile atunci când sunt lipsite de un păstor, iar eu trebuie tocmai de aceea să vă readuc la centru, fără încetare!…'".

Sri Murthy

În iulie 1994 am vizitat din nou Andra Pradesh, cu ocazia celebrării instalării statuii lui Balayogi (terminată conform indicaţiilor acestuia şi care a fost introdusă în templu). Doream de asemenea să îi cunosc şi pe ceilalţi discipoli aleşi de Balayogi, care erau încă în viaţă şi accesibili, pentru a obţine informaţii mai complete despre el. La Hyderabad, l-am întâlnit pe Sri Murthy, preşedintele Comitetului *Ashram*-ului lui Balayogi, fost ambasador al Indiei în diverse ţări din Asia, acum la pensie, dar la fel de activ în viaţa politică. Am descoperit că este un om blând, bun, cultivat, alături de care am simţit imediat

o mare simpatie reciproc împărtăşită. Sri Murthy este un discipol ardent al lui Balayogi, la fel cum a fost şi soţia lui, acum defunctă, pe care el a considerat-o drept *guru*-ul său.

Un dialog semnificativ cu Sri Murthy

Murthy: Eu nu eram foarte atras de chestiunile spirituale, dar soţia mea avea o fire profund mistică şi simţea o imensă devoţiune pentru Balayogi; am mers aşadar la templu pentru a o însoţi. Pe vremea când eram student, nu credeam în Dumnezeu; mă întrebam mereu: „Dacă Dumnezeu există într-adevăr, de ce există atâta sărăcie, boli, suferinţă?"

P: Dar care a fost prima dumneavoastră motivaţie pentru a merge acolo?

M: Suntem din aceeaşi provincie. Eu m-am născut în apropierea templului, şi auzeam adeseori vorbindu-se de Swamiji. Toată lumea spunea că trebuie să merg să-l văd pentru că este o fiinţă extraordinară, dar nu am reuşit niciodată să merg să-l văd în timpul copilăriei mele.

P: Şi doar locuiaţi atât de aproape!

M: Foarte aproape! La numai patru ore cu autobuzul. La întoarcerea mea de la Londra, sora soţiei mele s-a căsătorit cu un ministru, preşedintele Congresului Indiei. Ambele femei mi-au cerut să mă duc cu ele, iar eu am acceptat. Aşadar, nu am decis pentru mine însumi, dar Dumnezeu a aranjat într-o

manieră subtilă lucrurile, cu modul Său misterios de a opera, ajutându-mă astfel să mă îndrept – fără să-mi dau seama – către cel care avea să-mi transforme întreaga viaţă.

Soţia mea murea lent datorită unui cancer teribil pe care îl avea de patru ani, dar în casă la noi nu exista o atmosferă de agonie; graţie marii sale forţe spirituale, ea rămânea mereu senină. Balayogi dorea ca Anasuya (acesta era numele soţiei mele) să creeze o fundaţie în locul său de naştere, o casă în spatele templului, ceea ce ea a şi făcut.

Atunci când am fost pentru prima oară la *Mahashivaratri* împreună cu soţia mea şi cu sora ei, eram un simplu pelerin printre alţii, şi am văzut cum oamenii se împing, strigă, etc. Sincer să fiu, vederea acestor oameni care trăiesc fără nici un fel de confort, fără să aibă nici măcar apă la dispoziţie, m-a impresionat mai mult chiar decât Swamiji însuşi; îmi spuneam că trebuie să fac ceva pentru această populaţie. De aceea, în anul următor, mi-am asumat sarcina să aduc o serie de ameliorări în zonă. Fără să simt încă nici o motivaţie spirituală, timp de doi ani am luat o serie de decizii de ordin material, cum ar fi introducerea apei în sat, construirea unui mic drum, săparea unei rampe de evacuare, etc.

Într-o bună zi, Balayogi m-a numit printre ceilalţi membri ai comitetului. M-a primit la el, cu ochii deschişi, şi am rămas uimit în faţa splendorii

lui. Explica lucrurile prin semne, iar dacă nu-l înţelegeai, o lua de la început. Era ceva fenomenal, incredibil, să te afli acolo, în faţa lui. Eram fascinat de privirea lui, în care ardea focul divin. Iubirea lui m-a cucerit, iar în curând m-am topit complet în ea. Mi-am pierdut apoi parcă cunoştinţa, iar când mi-am revenit, camera era umplută cu un miros sublim de santal. Swamiji mi-a spus: „Este multă vreme de când te aştept, şi în sfârşit ai venit, iar de data aceasta îţi vei asuma grija templului, care îţi revine de drept". Apoi m-a investit cu sarcina de preşedinte al comitetului *ashram*-ului, urmând să mă ocup de chestiunile organizatorice, îndeosebi de cele materiale.

P: Aceasta înseamnă adevărata devoţiune faţă de umanitate, un serviciu care este adus fără o motivaţie egoistă la bază (complet dezinteresat).

M: Tocmai de aceea îmi era atât de recunoscător Swamiji pentru ceea ce făcusem. Chiar înainte de *darshan,* am vorbit împreună de la miezul nopţii şi până la 4.00 dimineaţa.

Experienţa mea personală a fost marcată de acel parfum ciudat, care producea efecte beatifice. Oamenii obişnuiţi nu mă credeau, dar cei cu adevărat spirituali spuneau că a fost un semn de recunoştinţă, o graţie pe care mi-a acordat-o Swamiji. Nu am trăit această experienţă decât o singură dată. I-am întrebat pe aspiranţii apropiaţi lui Swamiji dacă au

simţit acest parfum; mi-au răspuns că nu. Se pare că această binecuvântare mi-a fost adresată în particular. Acea primă întâlnire m-a transformat în totalitate, regăsindu-mă plin de strălucire după *darshan,* deşi nu dormisem toată noaptea.

P: Ce alte experienţe particulare aţi mai avut alături de Swamiji?

M: Eu unul nu am asistat niciodată la miracole, sau poate nu le-am recunoscut ca atare, dar credeţi-mă, deşi drumul până la Amallapuram (10 kilometri) trebuia parcurs cu autobuzul, iar oamenii stăteau înghesuiţi de nu se puteau mişca, nu a existat niciodată vreun furt sau vreo epidemie. Şi totuşi, aceşti oameni beau apă poluată, toaleta lor era câmpul, făceau baie împreună cu animalele. În timpul sărbătorii lui Balayogi, poliţia nu a avut niciodată nimic de făcut, deşi veneau oameni cu milioanele. După ce mulţimea pleca, spaţiul care trebuia curăţat era imens, şi nu am înţeles niciodată cum făceau cei de la templu pentru ca a doua zi dimineaţă totul să fie perfect curat.

P: Cum era organizată toată această mulţime?

M: Am introdus un echipaj de poliţie pentru pacea pelerinilor, pentru ordine şi linişte publică, pentru a canaliza imensa mulţime. I-am cerut atunci lui Swamiji să-i primească pe poliţişti şi să le acorde *darshan*-ul, dar el a refuzat, spunând că aceştia nu se aflau acolo pentru el, ci pentru că eu le cerusem să

facă această muncă.

Într-o zi, primul ministru al regiunii Andra Pradesh a venit la templu şi a cerut un *darshan* special în camera lui Balayogi. Maestrul a refuzat, spunându-i că trebuie să stea la coadă la fel ca şi ceilalţi. Nu aveau drept la un tratament particular decât aspiranţii adevăraţi, *Bhakta*-şii.

Swamiji nu dorea în comitetul său decât aspiranţi adevăraţi. Am vrut să aduc BBC-ul, camerele de televiziune, „căci lumea trebuie să ştie că existaţi", dar Swamiji a refuzat, spunând că nu doreşte nici o publicitate. „Nu doresc aşa ceva, doresc doar să mă pot ruga pentru voi, pentru pacea lumii, aceasta este munca mea, trebuie să mă lăsaţi să fac această muncă în linişte, să nu mă deranjaţi". Iubirea lui era infinită…

Balayogi era cel care dădea toate instrucţiunile, referitoare la statui, unde trebuie amplasate şi cum… Era născut printre intangibili, cei mai săraci dintre săraci, şi nu dorea să aibă nici un fel de schimb cu VIP-urile, motiv pentru care niciodată nu a existat vreun ajutor guvernamental pentru întreţinerea templului. El aparţinea unei comunităţi cu care nu vorbeşte nimeni. Refuza aşadar la rândul său orice intervenţie guvernamentală. Acum că nu mai este printre noi, voi avea grijă să schimb câteva lucruri. La ora actuală, tocmai construiesc o clădire cu 40 de camere. Personal, îl consider pe Swamiji drept o

manifestare directă a lui Dumnezeu, iar pentru ca mesajul lui să rămână, doresc să creez anumite comodităţi pentru pelerini şi sper că am binecuvântarea sa pentru această sarcină pe care mi-am asumat-o.

Între cei 14 discipoli aleşi de Balayogi, singurii care mai sunt în viaţă sunt Dl. Janaka Ramaya (unul dintre cei mai iubiţi adepţi de către Balayogi), Preşedinte de Onoare, apoi Serveshwararao, Bhimayya, Sri Ramu din Kakinada şi discipolul din Madras.

În ceea ce-l priveşte pe Bhimayya, acesta este un aspirant foarte sincer; Swamiji îl iubea mult şi l-a ales să fie intermediarul lui între el şi tine. Bhimayya ne-a spus deseori că Balayogi avea o afecţiune deosebită pentru tine, căci i-a dat numeroase informaţii în ceea ce te priveşte şi a dispus să fii ajutată în mod special.

P: Cum vă explicaţi că asemenea yoghini extraordinari s-au putut naşte într-o familie atât de obişnuită?

M: Potrivit teoriei *karma*-ei din filosofia hindusă, fiinţele umane se reîncarnează în funcţie de consecinţele acţiunilor lor din vieţile lor anterioare. Prin urmare, în aceeaşi familie se pot încarna un sfânt şi un criminal. Cel de-al doilea are în acest caz posibilitatea de a se îndrepta şi de a primi mântuirea (iertarea) prin intermediul fratelui său, care este un

sfânt.

În familia lui Swamiji, fraţii săi sunt fiinţe obişnuite. Dar chiar dacă nu mergem atât de departe, vedem în fiecare zi în jurul nostru familii în care coexistă fiinţe excepţionale, şi printre acestea, câte un alcoolic care nu se gândeşte decât cum să se distrugă mai rapid.

P: Bine, dar un alcoolic poate fi uneori interesant. Oare nu a fost Girish Gose simultan un regizor genial şi un mare alcoolic, înainte de a deveni unul din discipolii cei mai apropiaţi ai lui Ramakrishna? El s-a transformat complet ca urmare a contactului cu maestrul său!

M: În fiecare dintre noi există un aspect divin, dar depinde de fiecare dintre noi dacă aceasta se va manifesta şi cum anume; de pildă, eu ştiu că tu manifeşti divinul mai mult decât mine.

P: Ba nu! (Râsete)

M: Sunt cât se poate de sincer cu tine! După toate conversaţiile noastre, îmi dau seama că ai „digerat" filosofia noastră prin experienţa ta, şi nu printr-o cunoaştere livrească. Tocmai de aceea, doresc să-ţi spun că devoţiunea ta autentică pentru Balayogi te ajută să beneficiezi de binecuvântările lui. Eu unul nu cunosc prea mulţi oameni în India care să aibă o asemenea credinţă, nu glumesc. Nu găsesc o asemenea credinţă nici chiar în mine.

P: Cum s-a transformat viaţa dumneavoastră

după întâlnirea cu Balayogi?

M: Am devenit conştient de spiritualitatea mea. Înainte, acest aspect nu mă preocupa deloc.

P: Bine, dar soţia dumneavoastră era o fiinţă foarte spirituală!

M: Ea îşi făcea în fiecare zi rugăciunile; avea o mare credinţă. Iar eu nici măcar nu credeam în Dumnezeu. Soţia mea era cu cinci ani mai tânără decât mine, dar era în realitate mult mai matură; ea este cea care m-a atras pe calea către Swamiji, care mi-a transformat viaţa în sensul că mi-a revelat natura mea spirituală. Căile lui Dumnezeu sunt extrem de ciudate pentru noi, iar cel care reuşeşte să se integreze pe una din ele este o fiinţă fericită.

Îi simt Prezenţa chiar acum, în timp ce discutăm, El este cel care ne ghidează, care ne ascultă.

Swamiji a fost un maestru al tăcerii şi un simbol al protecţiei absolute pentru aspiranţii săi. În fond, din ce alt motiv s-ar fi deplasat asemenea mulţimi de oameni pentru a vedea un yoghin care nici măcar nu deschidea ochii, care nu se mişca niciodată? De ce ar fi venit milioanele de oameni dacă nu ar fi existat acea emanaţie misterioasă cu totul extraordinară de energie din partea lui?

Adeseori, Balayogi a fost nevoit să îşi asume o altă formă pentru a-şi ghida aspiranţii; mulţi au avut această experienţă: un tânăr, un bătrân, un grup de

copii, etc.

Dumnezeu este precum un ocean şi toate râurile conduc către acelaşi ocean…

Sri Ramu

I-am făcut odată o vizită lui Sri Ramu, singurul discipol budist pe care l-a ales Balayogi, ceilalţi fiind cu toţii hinduşi. Acesta trăieşte la Kakinada. Am stat puţin în locuinţa lui, iar el ne-a povestit istoria lui Balayogi din punct de vedere budist. A insistat asupra dimensiunii democratice a lui Balayogi, asupra poziţiei sale referitoare la aspectele sociale, insistând îndeosebi asupra Iubirii sale pentru cei defavorizaţi, cei excluşi, cei dispreţuiţi de toate celelalte caste. Sri Ramu este cel care ne-a povestit istoria celor care veneau cu pretenţii speciale la Swamiji, dar erau trimişi la coadă, în timp ce cei umili sau cei care veneau cu inima pură şi nu cereau nimic erau gratificaţi cu cele mai minunate daruri spirituale. Aceasta mi-a amintit de cuvintele lui Cristos: „Cei de pe urmă vor fi cei dintâi", sau „Bateţi şi vi se va deschide" – la poarta inimii.

Balayogi obişnuia să declare: „Dacă un yoghin vă spune: 'Eu sunt un mare yoghin; lăsaţi-mă să intru', nu-i deschideţi căci dacă el este cu adevărat un mare yoghin, atunci el nu are nevoie de voi pentru a intra!" Toţi cei care veneau aici cu un mare ego şi cu multă aroganţă, erau imediat trimişi la locul lor.

Sri Ramu ne-a mai povestit de asemenea cum Swamiji, care era născut printre cei intangibili, a bulversat opinia publică, pe sociologi şi pe ceilalţi intelectuali, personalităţile politice şi cele mai diferite straturi ale societăţii indiene. Toţi se întrebau cum de este posibil ca o fiinţă complet pură şi divină, posedând cunoaşterea ultimă, să fi avut parte de o asemenea ascendenţă. Opţiunea de a te naşte într-o asemenea familie este o activitate „politică", la nivel divin. Pentru a beneficia de binecuvântările Marelui Swami, cei din castele superioare au fost nevoiţi să se „descalţe" la nivel interior (în inimă). În budism, toată lumea este egală. În creştinismul pur, cei din urmă sunt cei dintâi. La hinduşi există un anumit simţ al ierarhiei, ceea ce conduce uneori la anumite excese, uneori ridicole. Asemenea atitudini nu au fost posibile în preajma lui Balayogi. Desigur însă, nu toţi brahmanii cad pradă unor asemenea excese!

Sri Ramu era de-a dreptul extaziat de această acţiune socială a lui Balayogi, repetând mereu: „A fost un mare democrat". Egalitatea faţă de orice fiinţă vie, compasiunea şi devoţiunea formează baza filosofiei budiste, dar şi esenţa atmosferei din jurul lui Balayogi.

Serveshwararao

Am părăsit Kovvur pentru a merge în satul unde

locuieşte Serveshwararao, un om pasional şi exaltat în legătură cu tot ceea ce îl privea pe Balayogi.

A fost ales pentru a interpreta semnele prin care se exprima Swamiji, şi a fost singurul capabil să îndeplinească această misterioasă sarcină. Călătoria până la satul său a fost o adevărată aventură; de altfel, satul nu poate fi găsit pe nici o hartă, oricât de detaliată ar fi ea. Am ajuns cu un taxi (alte mijloace de transport nu existau) şi ne-am oprit drept în faţa casei lui Serveshwararao, unde ne aştepta un discipol (deşi în sat nu exista nici un telefon, iar discipolul lui Balayogi „ignora" venirea noastră, mai ales la această oră precisă!).

Casa era plină de farmec, iar conversaţia s-a declanşat imediat, sub privirile fascinate ale tuturor copiilor din sat, ale căror capete înghesuite puteau fi văzute prin poarta rămasă deschisă. Efectul venirii noastre într-un sat în care nu fuseseră niciodată văzuţi oameni albi echivala cu cel al unei bombe.

Deşi extrem de diferit faţă de Bhimayya, am întâlnit aceeaşi flacără la Serveshwararao, aceeaşi pasiune, istoriile sale fiind pline de viaţă şi de umor… El i-a servit lui Swamiji începând din anul 1954, când s-a dus la *darshan*-ul lui Balayogi, fiind întâmpinat de un membru numit Madhavaya, care i-a transmis următorul mesaj din partea lui Swamiji: „Există aici un om care se numeşte Serveshwararao; trebuie să-l găseşti şi să-i spui că a fost ales drept membru al

comitetului; el va trebui să se ocupe de construirea templului şi este desemnat să interpreteze semnele prin care mă exprim". Madhavaya l-a căutat aşadar pe Serveshwararao prin mulţime şi l-a găsit. Începând din acel moment, el nu s-a mai despărţit de Swamiji.

Serveshwararao este un vizionar (în înţelesul propriu al cuvântului). Avea obiceiul să doarmă în incinta templului, aşa cum îi recomandase de altfel Balayogi, şi ne-a povestit că pe la orele 4.00 dimineaţa unii sfinţi din alte epoci veneau în plan (corp) subtil pentru a-l vizita pe Balayogi. Printre aceştia, ni i-a citat pe Swami Veerabrahmindra, marele sfânt care a trăit în secolul al XVI-lea, precum şi pe *Guru* Nanak, cel care a fondat sikkhismul în sec. XVI. Într-o zi, pe vremea când trăia Swamiji, Serveshwararao şi alţi câţiva membri s-au aşezat în meditaţie în faţa templului, iar Maestrul le-a spus: „Veniţi cu mine pentru a verifica… Am văzut atunci un elefant alb magnific decorat, cu faţa către est, care se afla în interiorul templului".

Sri Murthy a crezut că are o halucinaţie, dar şi ceilalţi membri au avut simultan aceeaşi viziune. Dincolo de poartă se afla El, care le-a spus: „Toţi cei călăuziţi de un asemenea sentiment trebuie să meargă în locul unde curge izvorul divin, trebuie să se spele puţin câte puţin de ataşamente, şi să îndeplinească acţiuni virtuoase".

Capitolul 11
Câteva istorii

Povestea bătrânului şi a mecanicului auto, a tânărului care a venit să mă caute pentru a mă duce la Bhimayya şi pe care nu-l cunoştea nimeni, a grupului de copii de la puţ, a manifestărilor

instantanee ale unor personaje pe care apoi nu le mai revedea nimeni, care nu apăreau decât o singură dată şi unei singure persoane, m-a determinat să îi pun o serie de întrebări lui Kantamma. Aceasta mi-a răspuns povestindu-mi o altă istorie:

Într-o zi, ea se afla singură acasă, soţul ei fiind la serviciu într-un alt sat. Noaptea, Balayogi îi apăruse în vis şi i-a spus: „Nu uita, mâine voi apărea în faţa ta sub o altă formă; va trebui să-ţi reaminteşti şi să nu-ţi fie teamă".

În ziua următoare, Kantamma lucra în faţa casei sale, în grădină, când dintr-o dată a văzut apărând un şarpe alb, care s-a apropiat şi s-a încolăcit în faţa ei. În India nu este ceva neobişnuit să te găseşti faţă în faţă cu un şarpe. La început, i s-a făcut frică şi a fugit, dar apoi, amintindu-şi de visul din timpul nopţii, s-a întors. Atunci, şarpele s-a descolăcit şi a dispărut în pădure…

* *

*

Kantamma şi Bhimayya mi-au povestit cum un mare discipol, a cărui iubire pentru Balayogi era imensă, avea un fiu incredul, „modern", care îşi făcea studiile în Anglia. Acesta a refuzat să meargă să-l vadă pe Balayogi, susţinând că toate acestea sunt „poveşti"… În urma insistenţelor repetate ale tatălui său, el a acceptat până la urmă să meargă la Mummidivaram, pentru a-şi însoţi tatăl. Cei doi s-au

întâlnit la Madras, pentru a pleca spre templu. De-abia a părăsit trenul gara, când brusc fiul a simţit cum îl părăseşte vederea, până a orbit de tot! Înspăimântat, tatăl a început să plângă, întrebându-se care este semnificaţia acestei istorii… În cele din urmă, cei doi au ajuns la templu, în faţa lui Swamiji. Tatăl i-a explicat maestrului despre ce este vorba. Swamiji a surâs şi a răspuns prin semne (interpretate de Serveshwararao): „Fiul tău nu are nevoie să mă vadă, căci el oricum nu crede în mine. Mergeţi în pace, totul se va sfârşi cu bine!" Liniştiţi, tatăl şi fiul s-au reîntors la Madras. De-abia au sosit în gară, că fiului i-a revenit spontan vederea, în aceeaşi manieră bruscă în care îi dispăruse, dar de data aceasta vederea sa era mai clară ca oricând. Astfel, fiul incredul a căpătat o stare de iluminare instantanee, devenind el însuşi unul dintre cei mai mari discipoli ai lui Balayogi…

* *

*

Bhimayya mi-a povestit de asemeni cum într-o zi, un prieten din Madras, care nu putea veni la templu, i-a trimis o bancnotă de cinci rupii pentru a o depune în *hundi,* cutia cu ofrande (în bani) pentru întreţinerea templului. Bhimayya a uitat complet de cele cinci rupii care i-au fost încredinţate lui, pe care le-a introdus în buzunar.

Ori, aici trebuie spus că ofrandele care sunt

adresate maestrului sunt extrem de importante şi că este esenţial ca ele să ajungă la destinaţie. Trei luni mai târziu, când Bhimayya se afla în faţa lui Balayogi, acesta din urmă l-a întrebat: „Unde ai pus cele cinci rupii pe care ţi le-a încredinţat prietenul tău?”

* *

*

Un ofiţer din Hydebarad suferea de variolă, fiind tratat de această boală de un an în spitalele excelente din oraş. Într-o bună zi, medicii s-au declarat neputincioşi în faţa bolii şi i-au spus că el este condamnat să moară. Omul era însă un discipol al lui Balayogi. Deşi el se afla pe patul de moarte, a cerut să fie dus la Mummidivaram, dar familia şi prietenii s-au opus, spunând că acest lucru este imposibil, el fiind intransportabil în această stare pe o distanţă atât de mare. Atunci, bolnavul s-a rugat cu o mare intensitate lui Swamiji, în mijlocul nopţii. Maestrul i-a apărut în faţă şi a făcut un semn cu mâna deasupra capului. Omul a adormit liniştit şi s-a trezit a doua zi dimineaţă complet vindecat.

* *

*

Jagannath locuieşte la templu din 1962; el a primit adeseori *darshan*-ul de la Swamiji, iar ocupaţia lui principală este aceea de a se ocupa de vaci. Iată ce povesteşte el: „Exista un *Muni sadhu* (aspirant care este supus legământului tăcerii) care a

asistat la numeroase miracole; el L-a văzut chiar pe Domnul Narada în apropierea cocotierului".

Un alt adept, Firoozera, completează povestea printr-o altă mărturie: „În urmă cu 20 de ani, un sfânt gol a apărut noaptea în faţa templului, iar porţile s-au deschis atunci singure, ceea ce dovedeşte că el era un mare yoghin". Palayareddi din Rajahmundri a fost ales de Swamiji în 1950 ca discipol; el avea un prieten care a fost adus în faţa cocotierului, unde Swamiji i-a apărut.

* *

*

Înainte de a-l cunoaşte pe Swamiji, Bhimayya era foarte sărac. Când l-a întâlnit, fiul său mai mare s-a îmbolnăvit, iar medicii de la spital şi-au declarat neputinţa de a-l vindeca. Era în miezul nopţii, iar Bhimayya s-a hotărât să îl ia acasă. Până dimineaţa, băiatul s-a însănătoşit în mod surprinzător, după care a început să meargă în pelerinaj de la un templu la altul, lucru pe care îl mai face şi astăzi. O experienţă similară a avut-o Bhimayya şi cu soţia lui, care putea să moară la naşterea celui de-al 11-lea copil. Bhimayya s-a rugat atunci intens: „Swamiji, eu te consider un Dumnezeu; salveaz-o pe soţia mea", iar aceasta a fost salvată la limită.

* *

*

Kantamma povesteşte că ori de câte ori se află

la Kovvur, Balayogi îi apare mereu în vis pentru a o ajuta să-şi rezolve problemele. El îi apare de asemenea sub diferite forme: Shiva, Vishnu, un *rishi,* sau un şarpe argintiu. Într-o zi, el i-a apărut şi i-a zis: „Nu te teme, voi continua întotdeauna să te protejez, chiar şi după ce-mi voi părăsi corpul".

Altă dată, ea a auzit în templu sunetul AUM şi alte sunete celeste, care erau însoţite de cele mai sublime parfumuri; adeseori ea a remarcat că, în pofida secetei, florile din jurul templului aveau apă proaspătă în jurul lor. Toată lumea era surprinsă; l-au întrebat atunci pe Balayogi dacă miracolul respectiv se produsese prin puterea lui, dar el le-a răspuns: „Nu, nu am fost eu, dar datorită intensităţii meditaţiei mele, apar şi acţionează alte divinităţi".

Janaka Ramaya, un alt discipol, povesteşte că a cumpărat într-o zi două ceasuri de perete de acelaşi fel; pe unul l-a pus în camera lui, iar pe celălalt în camera lui Balayogi. După zece ani, ceasul său a încetat să mai meargă, în timp ce ceasul lui Balayogi era ca nou. Oricum, maestrul i-a spus că poate să-l ia din camera sa, căci pentru el, „un an terestru era precum o zi".

Acest om, Janaka Ramaya, este multimilionar şi proprietar al terenurilor cultivabile din jurul templului. Fiind un discipol al lui Balayogi, într-o zi de *Mahashivaratri,* maestrul i-a spus:

— Tu eşti foarte bogat, ai de toate, pământuri,

bani, aur, etc. Păstrează jumătate pentru tine şi dăruieşte cealaltă jumătate pentru săraci.

Dar omul i-a răspuns:

— Nu, Swamiji, nu pot; copiii şi nepoţii mei vor avea nevoie de aceste bunuri.

În anul următor, Balayogi i-a spus din nou:

— Guvernul îţi va lua pământul, vei vedea; mai bine dăruieşte-l tu acum…

Dar nici atunci omul nici nu a vrut să audă. În cel de-al treilea an, aceeaşi poveste; Balayogi l-a prevenit din nou.

La scurtă vreme, a venit la putere Indira Gandhi, care a schimbat legile. Ea a dat o lege referitoare la pământuri, în urma căreia toţi cei care deţineau mai mult de 20 de *laks* de pământ aveau obligaţia să cedeze guvernului surplusul. Omul a fugit în grabă la Swamiji, căruia i-a povestit nenorocirile sale. Maestrul i-a spus:

— Te-am prevenit de trei ori, dar n-ai vrut să mă asculţi; acum te compătimesc pentru durerea ta, dar nu mai pot să te ajut cu nimic.

Balayogi a mai prezis şi alte lucruri, dintre cele mai grave: războaie în Africa, în Bosnia şi în alte locuri, asasinarea membrilor familiei Gandhi şi consecinţele dezastruoase pentru India ale acestora, cutremure…

* *

*

Bhimayya povesteşte:

„La sărbătoarea *Mahashivaratri* din anul 1950, din părul (aşezat în conştiinţa cosmică SAMADHI) lui Balayogi a izvorât neîncetat un jet de apă, timp de 30 de minute… Pelerinii din jur au băut atunci cu aviditate… Legenda lui Shiva spune că cu mult timp în urmă, sfinţii le-au cerut zeilor să trimită o divinitate pe pământ, căci oamenii aveau mare nevoie de acest lucru. Brahma a decis atunci să o trimită pe zeiţa Ganga; aceasta era însă cam poznaşă de felul ei, aşa că, pentru mai multă siguranţă, el a trimis-o din cer în cocul lui Shiva, pentru ca Acesta să o canalizeze, ceea ce explică imaginile referitoare la Shiva care este reprezentat tradiţional cu un jet de apă care ţâşneşte din cocul său".

Asemenea fenomene cu semnificaţie simbolică reprezintă anumite realităţi subtile care sunt materializate. În istoria de mai sus, Cunoaşterea Supremă este în realitate cea care ţâşneşte din *chakra* coronariană, care este situată în creştetul capului şi care este cunoscută sub numele de „lotusul cu o mie de petale (SAHASRARA)".

Alte mărturii ale unor discipoli

Gopal Krishna

Întrebare: Ce v-a adus de fapt experienţa cunoaşterii lui Balayogi la nivel personal?

Răspuns: Atunci când mă aflam în starea de graţie, simţeam intens atingerea Prezenţei Sale, şi ori de câte ori trebuia să înfrunt anumite dificultăţi, simţeam binecuvântarea sa care mă ajuta să rezolv lucrurile.

Cel care meditează profund şi constant devine astfel mai puternic, mai înţelept. El poate avansa mai rapid din punct de vedere spiritual, şi transcenzând lucrurile lumeşti, poate atinge pacea, apropiindu-se astfel de Dumnezeu. Nimeni nu poate atinge eliberarea spirituală fără aceasta, prin eliberare spirituală înţelegându-se fuziunea fiinţei cu Brahman, Fiinţa Supremă.

Maestrul meu era foarte apropiat de Balayogi. El spunea că Swamiji este o încarnare a lui Krishna. „*Guru* Sri Narayan îşi împărtăşea adeseori bucuria cu mine, singurul său subiect de conversaţie fiind Balayogi, pe care îl iubea nespus".

Gopal Krishna mai povesteşte că într-o zi, a văzut un fel de vehicul spaţial cu lumini albastre, roşii şi albe, care a înconjurat de şapte ori templul, după care a dispărut. A fost fascinat, căci acel vehicul părea că vine dintr-o altă lume.

Venkatareddy, un văr al lui Balayogi, povesteşte:

„Swamiji nu se supăra niciodată, el nu a emis niciodată vreun gând rău, era întotdeauna extrem de

bun cu toată lumea". Cei doi petreceau mult timp împreună; după ce a intrat în *samadhi,* nu i-a mai vorbit, dar îi apărea deseori în vis, pentru a continua să-i răspundă la întrebări. El i-a spus că mulţi indieni aud vorbindu-se despre Balayogi, dar nu reuşesc să-l localizeze pentru a veni la el; pe scurt, nimeni nu îl putea găsi decât cu acordul său.

Glosar Balayogi

ATMAN: SINELE SUPREM, ETERN. Omul are două eu-uri: Eu-l Real nemuritor numit ATMAN sau PURUSHA şi Eu-l relativ, efemer, Fals, AHAMKARA. în frageda pruncie, când impresiile şi mediul ambiant nu şi-au pus încă amprenta impurificatoare, pruncul răspândeşte uneori în jur străfulgerări ale Sinelui Real Absolut, dar pe măsură ce avansează în cunoaşterea căilor lumii, în care acţiunile şi comportarea îi afectează apetitul şi dorinţele, confortul şi progresul, el începe să-şi ţească o haină numită personalitate, prin care lumea îl cunoaşte. Urzeala iluzorie, efemeră, ţesătura şi firul acestei haine sunt făcute din obiceiuri, prejudecăţi, emoţii, modalităţi de a gândi şi de a acţiona, dorinţe şi ambiţii. O personalitate puternică poate fi până la un anumit nivel de folos pentru a netezi calea vieţii şi pentru a ne permite să ne realizăm ambiţiile, dar nu

şi pentru revelarea Eu-lui Adevărat. Aspirantul autentic la starea de YOGA devine mai puţin interesat de impactul său asupra lumii şi urmăreşte cu ardoare revelarea deplină a Eu-lui său Real Divin. Prin meditaţie profundă, el învaţă să distingă între ceea ce este cu adevărat Real şi ceea ce nu este valoros şi demn de luat în seamă şi întreabă: „Cine şi ce sunt Eu în esenţă?" El analizează şi se cunoaşte pe Sine, întreabă, deschide uşa intuiţiei şi a percepţiei spirituale, pătrunzând astfel pe calea ce duce la SAMADHI. Conform filosofiei YOGA, Sinele nu există deloc în sensul de a fi parte a lumii manifestate, obiectivă sau subiectivă; el este etern, nenăscut, nu creşte, rezistă la orice schimbare, nu decade (nu se alterează) niciodată şi nu moare fiind atotputernic şi nemuritor. În fiinţă SINELE este expresia ADEVĂRULUI ULTIM. BHAGAVAD GITA spune că SINELE DIVIN (ATMAN) se află în inimile tuturor oamenilor şi este eu-l nostru etern, interior, cel mai profund. Doar când realizăm prin revelaţie acest SINE ETERN şi ne cucerim pe noi înşine putem să ne unim cu Infinitul Suprem (DUMNEZEU).

DARSHANA: „viziune", atât în sens literal, cât şi metaforic; „punct de vedere", „perspectivă", ca în sintagma YOGA DARSHANA (cunoscută şi ca „YOGA clasică" sau „sistemul YOGA", în MAHABHARATA (12.294.26), unde are un sens general). În

MAHABHARATA (12.232.21), „viziunile” sunt considerate rezultate sau semne ale progresului în meditaţie. Totuşi, uneori (dacă yoghinul rămâne ataşat de ele) ele devin veritabile obstacole (UPASARGA) în atingerea stării de extaz divin (SAMADHI). În alte expresii, DARSHANA poate dobândi nuanţe şi sensuri diferite. De exemplu: ATMA-DARSHANA înseamnă viziunea Sinelui, sinonimă cu realizarea Sinelui; BHRANTI-DARSHANA înseamnă viziune falsă etc.

JIVATMAN: „Sine încarnat, viu”, conştiinţa individualizată. Conform filosofiei VEDANTA şi a şcolilor de înţelepciune posterioare ei, eliberarea spirituală constă în reintegrarea sau fuziunea (FĂRĂ PIERDEREA IDENTITĂŢII PROPRII a) sinelui individual (JIVATMAN) cu Sinele Suprem Transcendent (PARAMATMAN).

Mahashivaratri: marea noapte spirituală a lui Shiva, este tradiţional închinată în India lui Paramashiva (SUPREMUL SHIVA). Adoratorii lui Shiva o consideră în unanimitate ca fiind cea mai sfântă noapte a anului. Noaptea de Mahashivaratri este totdeauna noaptea cea de dinaintea zilei de lună nouă, în februarie-martie (este vorba de luna lunară PHALGUNA care se calculează potrivit sistemului

astrologic indian). Yoghinii avansaţi consideră această ocazie excepţională atât ca fiind o minunată posibilitate spirituală cât şi ca fiind o mare sărbătoare. De aceea ei postesc atunci toată ziua şi veghează meditând intens cu MANTRA-ele lui SHIVA (LAYA YOGA) toată noaptea. Cei iniţiaţi meditează într-un mod simplu rostind neîntrerupt transfiguraţi numele lui Shiva, sau doar cântă plini de fervoare imnuri de slavă către SHIVA, ori adoră faimosul simbol Shiva Lingam şi aspiră cu dragoste şi din toată inima către Paramashiva, care în realitate nu este altul decât DUMNEZEU TATĂL. Vedele spun în această direcţie: «Domnul Dumnezeu, cel Atotputernic şi Omniprezent sălăşluieşte permanent – ÎN MARE TAINĂ – în inima tuturor fiinţelor. Plin de graţie, bunătate şi iubire El oferă eliberarea spirituală tuturor fiinţelor conştiente care îşi întorc cu dragoste faţa către El.» Hinduşii consideră că este foarte important să trăieşti permanent în apropierea unui templu şi tocmai de aceea ei au construit atât de multe temple. Acesta este, spun ei, un act demn de laudă, în faţa lui DUMNEZEU care aduce binecuvântarea atât în această viaţă cât şi în cele următoare. Viaţa religioasă a indienilor are ca centru principal fizic, templul. Căci aici, în „Casa Domnului", noi ne îngrijim cu toţii, foarte uşor, de relaţia noastră cu DUMNEZEU TATĂL. Deoarece nu vor să fie departe de DUMNEZEU prea mult timp, indienii care

sunt plini de credinţă în El merg la templu cel puţin o dată pe săptămână şi se străduiesc din răsputeri să participe la fiecare sărbătoare spirituală importantă, atunci când diferitele Shakti-uri (PUTERI FEMININE MANIFESTATOARE) ale lui Dumnezeu se manifestă plenar şi foarte puternic în anumite perioade ale anului. Adoratorii lui Shiva realizează zilnic puja – sau cu alte cuvinte adorarea plină de fervoare a lui Shiva – în templu. Tocmai din această cauză aproape toţi adoratorii lui Shiva vizitează templele lui SHIVA în ziua cea mai sacră din întregul an, care este dedicată în întregime sărbătoririi lui Shiva – Mahashivaratri. Ei se apropie mai ales atunci de templu plini de veneraţie şi umilinţă, deoarece acesta reprezintă efectiv Casa lui Dumnezeu pentru fiecare dintre ei. În Vede se spune: «Fie ca Domnul DUMNEZEU să fie astfel mulţumit prin cântecele noastre de laudă. Întocmai ca un înţelept printre oameni, fie ca aspirantul să aducă plin de fervoare ofranda cuvenită fiinţelor divine! Mare, copleşitor şi plin de taine teribile este, o, Doamne DUMNEZEULE, numele Tău.» AUM NAMAH SHIVAYA. Această noapte misterioasă, cu totul deosebită din punct de vedere spiritual şi profund sacră, care este noaptea de Mahashivaratri, va sosi în curând. Să urmărim, ştiind toate acestea, cu toţii ca această noapte extraordinară să devină şi pentru noi unul dintre cele mai importante evenimente spirituale ale vieţii

noastre. Să ne amintim măcar în această noapte în mod constant că ţelul nostru esenţial în această viaţă este realizarea ACUM şi AICI a lui DUMNEZEU TATĂL şi plini de dragoste să ne apropiem cu inimile înflăcărate de Shiva. Să urcăm fiind animaţi de o aspiraţie gigantică pe culmea muntelui sfânt Kailasa – care se află permanent în interiorul nostru la nivelul centrului coronar (Sahasrara) – să trăim cât mai profund şi plenar prezenţa tainică a lui Shiva în noi înşine ca fiind propriul nostru Sine Nemuritor – ATMAN – ce pătrunde neîncetat tot MACROCOSMOSUL. Să ne pregătim în prealabil cât mai bine pentru sosirea acestei nopţi de mare sărbătoare spirituală realizându-ne sadhana (antrenamentul yoghin) în mod perfect. Să ne amintim în acea zi aproape permanent că o viaţă care este trăită în perfecţiunea Adevărului Divin extatic are astfel o forţă colosală. Fiecare fiinţă umană este un microcosmos care reproduce în miniatură MACROCOSMOSUL. Să ne purificăm înainte cât mai profund întreaga fiinţă şi să facem în acea noapte din inima noastră un izvor curat de iubire divină, aspirând totodată să trăim în armonie deplină cu marea familie spirituală din care facem parte în cadrul acestei şcoli de yoga. Să ne gândim cât mai des la Shiva, începând chiar de acum, purificându-ne astfel cu ajutorul lui DUMNEZEU mintea şi inima, pentru a ascensiona cât mai repede

zilnic, spre piscul realizării lui Dumnezeu care se află în fiinţa noastră (SAHASRARA). Una dintre cele mai sfinte nopţi spirituale ale anului se apropie şi dacă vom fi pregătiţi cum se cuvine, ea ne poate transforma profund şi definitiv prin graţia cea tainică a lui SHIVA. Dacă vom fi pregătiţi, vom primi multe daruri spirituale în cea mai înălţătoare şi cea mai minunată sărbătoare spirituală a anului. Avem cu toţii această minunată posibilitate care nu aşteaptă decât să se manifeste din plin în noi. Se află deci în puterea noastră să optăm AICI şi ACUM pentru această MIRACULOASĂ posibilitate. Aşadar, să aspirăm din toate puterile pentru ca pe fiecare dintre noi această noapte să ne apropie cât mai mult de Shiva, Marele Mântuitor Divin. În fond, descoperirea plenară a lui DUMNEZEU nu este chiar scopul venirii noastre pe această planetă? Putem să facem din mintea noastră mai ales în această noapte sfântă, un altar închinat lui Dumnezeu. Procedând astfel vom constata că atunci toate celelalte gânduri devin în mod firesc nesemnificative. În noaptea de Shivaratri, să păstrăm mental tăcerea, care ne va ajuta să realizăm Laya Yoga cu o mantra a lui shiva ce ne va pune în stare de rezonanţă cât mai profundă cu Shiva. Să nu uităm de asemeni că noaptea de Shivaratri înseamnă în primul Bucurie Sublimă, Divină. Viaţa spirituală autentică este înainte de toate o viaţă plină de bucurie. Cu cât iradiem în jurul

nostru mai multă bucurie şi fericire, cu atât dovedim că ne aflăm mai aproape de Sursa Supremă nesecată a Bucuriei şi a Fericirii.

Spre exemplu, la ashramul lui SWAMI SHIVANANDA din Rishikesh (INDIA), noaptea de MAHASHIVARATRI se sărbătoreşte după cum urmează:

1. Toţi aspiranţii postesc complet toată ziua.

2. Se realizează apoi o mare ceremonie spirituală colectivă la care participă toţi yoghinii din ASHRAM care urmăreşte să aducă pacea şi bunăstarea tuturor fiinţelor umane.

3. Pe parcursul întregii zile aspiranţii realizează aproape neîntrerupt Japa Yoga cu formula mantra-ică AUM NAMAH SHIVAYA şi ei meditează periodic asupra lui Shiva.

4. Noaptea ei se adună cu toţii în templu şi rostesc la unison formula mantra-ică AUM NAMAH SHIVAYA până dimineaţa.

5. Shiva Lingam-ul, ca simbol tainic al lui SHIVA, este adorat cu o mare devoţiune întreaga noapte, din 3 în 3 ore, câte 45 de minute la unison.

6. Aspiranţilor care sunt pregătiţi le este acordată în această zi, de către Maestrul spiritual, iniţierea care este numită Sannyas Diksha – sau cu alte cuvinte li se oferă titlul de Sannyasin.

Oferim acum două exemple de meditaţie interioară, zilnică, care sunt realizate în mod

tradiţional pentru adorarea lui Shiva:

1) „Venerez plin de iubire nestemata cea sublimă a Sinelui meu Divin Etern ATMAN. Îl ador cu fervoare pe Shiva cel care se află mereu în Lotusul Inimii mele. Îl îmbăiez astfel în apa preacurată a minţii mele purificate, apă pură care este luată din râul cel nesecat al credinţei şi al devoţiunii. Îl ador pe SHIVA ACUM cu florile înmiresmate ale stării de Samadhi (EXTAZ DIVIN). Realizez plin de aspiraţie toate acestea pentru a mă elibera pentru totdeauna de egoism, ignoranţă şi de suferinţă."

2) „O! Shiva, Tu eşti în realitate mereu prezent în mine în Sinele meu nemuritor (ATMAN). Mintea mea copleşită de iubire pentru tine este Parvati, adorata Ta SHAKTI (ENERGIE FEMININĂ MANIFESTATOARE). Energiile mele PRANA-ice sunt slujitorii Tăi. Trupul meu este Casa Ta. Acţiunile mele în această lume ale căror fructe îţi sunt necondiţionat dăruite Ţie sunt tot atâtea acte de adorare a Ta. Somnul meu este Samadhi (EXTAZ DIVIN). Mersul meu se realizează doar în jurul Tău. Vorbirea mea divin inspirată este o rugăciune adresată Ţie. Acum şi aici, eu îţi ofer Ţie, plin de dragoste şi umilinţă, tot ceea ce am fost şi sunt."

Cunoscând toate acestea merită să urmărim să fim cât mai fericiţi în noaptea de Mahashivaratri. Mai ales atunci, trebuie să aspirăm, să trăim fericirea divină în preaplinul înflăcărat al inimii şi este

necesar să-L simţim şi să-L vedem pe Dumnezeu fiind prezent pretutindeni. Să uităm deci complet în această noapte toate grijile care sunt inerente vieţii, precum şi toate suferinţele trecute sau prezente. Dacă vom posti, aceasta ne va ajuta foarte mult să simţim extazul comuniunii tainice cu SHIVA cel omniprezent. În acea noapte să ne gândim aproape permanent la Shiva cel tainic şi numai la Shiva. În această noapte celui sau celei care va cere, SHIVA îi va da. Fie ca graţia supremă a lui Shiva să ne umple pentru totdeauna întreaga fiinţă în această noapte.

MANTRA sau MANTRAM: Expresie onomatopeică a unor anumite aspecte esenţiale ale unei Puteri Cosmice sau ale anumitor forţe subtile cosmice acţionând împreună în mod distinct. În şcolile secrete ale Orientului se practică emisia mentală a unei MANTRA pentru a ne pune la unison şi a fuziona cu manifestarea sa subtilă obiectivă. Prin practică perseverentă, aceasta conduce gradat la o formă de meditaţie. MANTRA-ele joacă un rol special, fiind veritabile suporturi prin care ne încărcăm cu diferite energii subtile, în multe cazuri ele având totodată rolul de protectori ai fiinţei care le utilizează. Prin utilizarea unei anumite MANTRA-e benefice rezultă o transformare gradată concomitentă, resimţită la nivelul corpului, psihicului şi minţii. MANTRA are de asemenea un rol

important în elevarea accelerată a vibraţiei dominante a fiinţei, provocând spontan sublimarea feluritelor energii joase dominante, acest proces fiind catalizat de emisia mentală a acesteia. În cazul consonanţei telepatice cu una dintre cele 10 Mari Puteri Cosmice, yoghinii avansaţi realizează emisia mentală a MANTRA-ei corespondente simultan cu o vizualizare precisă, clară şi continuă a YANTRA-ei respectivei Puteri Cosmice. MANTRA este considerată din punct de vedere sonor subtil ca nefăcând decât una cu acea Putere Cosmică, Zeu, Zeiţă sau aspect esenţial. Orice MANTRA conţine chintesenţa energiilor, trăirilor şi realităţii specifice a acelei Puteri Cosmice (Zeu, Zeiţă etc.). Yoghinul iniţiat trebuie să păstreze strict secretă orice MANTRA în care este iniţiat. Emisia acesteia trebuie însoţită lăuntric de o stare de transfigurare, sacralitate şi aspiraţie de a fuziona plenar cu esenţa subtilă obiectivă pe care MANTRA o reprezintă. Divulgarea unei MANTRA, indiferent cui, atrage după sine descărcarea divulgatorului, anulând disponibilitatea acestuia de a intra în legătură inefabilă cu respectiva Putere Cosmică Infinită. Practica regulată zilnică a emisiei unei MANTRA purifică gândirea, accelerează progresul spiritual şi conduce la apariţia anumitor puteri paranormale care reproduc în respectiva fiinţă capacităţile corespondente extraordinare ale respectivei Puteri

Cosmice. În fazele cele mai avansate, emisia MANTRA-ei conduce la descoperirea plenară a Conştiinţei Divine şi la realizarea lui Dumnezeu. În utilizarea unei MANTRA, cele mai puternice şi mai rapide efecte survin în cazul unei recitări sau emisii interioare-mute a sunetului, aceasta conducând cu uşurinţă la o instantanee consonanţă cu sfera de forţă a Puterii Cosmice pe care respectiva MANTRA o reprezintă.

NIRVIKALPA SAMADHI: Vezi SAMADHI.

PARAMATMAN: Supremul Sine (ATMAN) Macrocosmic, universal; Conştiinţa Divină Absolută. PARAMATMAN este identic cu BRAHMAN sau DUMNEZEU. Scopul suprem al oricărui sistem YOGA autentic este să faciliteze fuziunea totală dintre JIVATMAN (Sinele individual) cu PARAMATMAN.

RAMA sau RAMACANDRA: conducătorul regatului antic KOSALA. După unii cercetători, se pare că RAMA a trăit în sec. al 8-lea î. C; alţi istorici consideră că el ar fi trăit mult mai devreme. El este eroul principal al faimoasei epopei „RAMAYANA", iar tradiţia VAISHNAVA (tradiţie spirituală a hinduismului în care aspectul lui Dumnezeu ca „Menţinător" al Universului – VISHNU – este pus pe primul plan) îl consideră a fi una dintre încarnările

majore (AVATARA) ale lui VISHNU. RAMA este descris de obicei ca având tenul mai închis la culoare, iar în reprezentările artistice tradiţionale este înfăţişat purtând un arc şi o săgeată. Soţia sa, SITA, este personificarea devoţiunii, purităţii şi fidelităţii în dragoste.

SADHANA: Antrenament realizat constant sau modalităţi şi exerciţii permiţând stăpânirea unei căi sau a unei etape în YOGA. Realizarea unei SADHANA se descompune totdeauna în trei părţi: o pregătire, o parte principală sau realizarea şi o parte finală, în care se conştientizează efectele.

SADHU (masc.) sau SADHVI (fem.): „virtuos"; desemnează o fiinţă umană – practicând YOGA sau o altă cale spirituală – care are un înalt nivel spiritual (un „sfânt"). Tradiţia orientală menţionează că simplul fapt de a fi în preajma înţelepţilor (integrându-te astfel într-o „comunitate" spirituală – SANGA sau SANGAMA) constituie o practică spirituală având nenumărate efecte remarcabile. Comuniunea cu SADHU-şii (SADHU-SANGA) catalizează şi accelerează progresul spiritual, purificând şi transformând întreaga fiinţă. Aceasta, conform cu celebrul text YOGA-VASISHTHA (2.16.9) – lucrare care cuprinde peste 30.000 de versuri, atribuită legendarului înţelept VALMIKI – „risipeşte

întunericul din Inima fiinţei umane şi este lumina călăuzitoare pe calea cea dreaptă (calea spirituală)".

SAHASRARA: „Lotusul cu 1000 de petale"; corespunde celui mai înalt nivel de conştiinţă, prin care fiinţa umană poate fuziona deplin cu Infinitul Transcendent (Dumnezeu). SAHASRARA corespunde deci, analogic, în microcosmosul uman, Conştiinţei ABSOLUTE, extatice, Cosmice. Scopul final în orice formă de YOGA este trezirea perfectă sau dinamizarea completă a acestui focar secret fundamental al conştiinţei.

SAMADHI: Literal: a fixa, a ataşa în extaz DIVIN. În hinduism: stare beatifică de conştiinţă superioară celei de veghe, de vis şi de somn profund care este caracterizată de încetarea completă a oricăror gânduri. În starea de SAMADHI se produce o fuziune totală a celui ce meditează şi a obiectului meditaţiei (Dumnezeu sau Absolutul, dacă acesta este obiectul meditaţiei). Există diferite forme sau stadii de SAMADHI. Cel mai elevat se numeşte NIRVIKALPA-SAMADHI. În budismul Zen: starea extatică de SAMADHI rezultă prin concentrarea intensă a minţii asupra unei realităţi supreme (DIVINE). Această concentrare extraordinară se obţine printr-o diminuare progresivă a agitaţiei minţii. SAMADHI este starea supremă de conştiinţă în întregime

nondualistă care este caracterizată, printre altele, de unirea dintre „subiectul” şi „obiectul” experienţei: conţinutul profund extatic al experienţei este singurul care există. Această stare beatifică, divină de conştiinţă este adesea calificată de yoghini drept „focalizarea unică şi extatică a minţii”, expresie care, la prima vedere, poate să ne inducă în eroare căci ea ne lasă să presupunem că această concentrare ar fi orientată voluntar, egotic, către un punct precis. Cu toate acestea, starea de SAMADHI nu este numai o concentrare intensă asupra unui punct, iar mintea nu este orientată de la un aici (subiect) către un acolo (obiect), ca într-o simplistă schemă dualistă. A fi capabil de a intra spontan, cât mai des în starea de SAMADHI este o condiţie indispensabilă oricărei meditaţii yoghine (DHYANA) profunde care este cu adevărat perfect realizată. Distingem, în general, în tradiţia Orientală trei feluri de SAMADHI supranaturale, perfecte (LOKOTTARA) care au ca scop respectiv vacuitatea beatifică (SHUNYATA), absenţa deplină a tuturor caracteristicilor (ANIMITTA) şi dispariţia completă a dorinţelor pentru obiecte care face cu putinţă accesul la Extazul Dumnezeiesc complet Eliberator. Celelalte forme de SAMADHI sunt considerate ca fiind mai mult sau mai puţin înalte chiar şi atunci când ele sunt însoţite de cea mai profundă meditaţie extatică sau de uluitoare puteri paranormale (SIDDHI-uri).

În concluzie, putem spune că starea de SAMADHI (extaz divin sau ENSTAZĂ) reprezintă de fapt cea de-a opta şi ultima „ramură” sau etapă (ANGA) a practicii şi evoluţiei spirituale în YOGA. Unul din textele fundamentale yoghine (GHERANDA SAMHITA) vorbeşte despre starea de SAMADHI (extaz divin) ca fiind „YOGA supremă”, care poate fi atinsă cu uşurinţă fie printr-o KARMA spirituală favorabilă fie prin graţia şi compasiunea infinită a unui maestru spiritual competent. În alte situaţii, starea de SAMADHI (extaz divin) poate fi de asemenea realizată şi prin puterea virtuţilor divine şi a devoţiunii pline de abnegaţie a aspirantului către DUMNEZEU. Un alt text, TRISHIKHI-BRAHMANA-UPANISHAD (II, 31) descrie starea de extaz divin ca fiind „uitarea totală” a stării de meditaţie care o precede. YOGA SUTRA (III, 3) vorbeşte despre starea de SAMADHI (extazul divin) ca despre acea condiţie a fiinţei umane în care conştiinţa (CITTA) acesteia străluceşte atunci cu o mare putere, fiind identificată în mod perfect cu obiectul asupra căruia se orientează şi se focalizează; cu alte cuvinte, în starea de SAMADHI (extaz divin) există o contopire şi o identificare perfectă a subiectului cu obiectul de meditaţie. Textul KURMA-PURANA (II, 11.41) explică această condiţie esenţială ca fiind „uniformitatea” (EKA-AKARA) conştiinţei în manifestare. Pe de altă parte, PINGALA-UPANISHAD (III, 4) oferă

următoarea explicaţie: „starea de extaz divin reprezintă acea condiţie net superioară a conştiinţei obiectului în care aceasta (conştiinţa) cuprinde şi se identifică în totalitate cu obiectul meditaţiei (DHYEYA). Atunci, precum o flacără a unei lămpi arzând nemişcată într-un loc lipsit de vânt, ea (conştiinţa) uită complet atât de cel care meditează (DHYATRI), cât şi de actul meditaţiei (DHYANA) în sine".

În mod obişnuit, starea de SAMADHI (extaz divin) este însoţită de o retragere completă a celor cinci simţuri în ceea ce priveşte stimulii exteriori. Acest proces lăuntric se declanşează în primul rând ca efect al realizării cu succes a etapelor anterioare de interiorizare (PRATYAHARA) şi de meditaţie (DHYANA). Unele texte, cum ar fi MANI-PRABHA (III, 12) şi diferite alte PURANA-e explică starea de SAMADHI (extaz divin) ca fiind rezultatul prelungirii gradate în timp şi a profunzimii practicii celor douăsprezece tipuri de meditaţie care, printre altele, implică detaşarea completă de condiţiile şi influenţele mediului înconjurător. Atingerii stării de extaz divin (SAMADHI) îi sunt atribuite, de asemenea trezirea şi amplificarea a nenumărate capacităţi de influenţă paranormală (SIDDHI-uri) şi spirituală. Acest aspect este limpede exprimat în celebrul text yoghin HATHAYOGA PRADIPIKA (IV. 108): „Yoghinul care experimentează cu adevărat starea de extaz

divin (SAMADHI) nu mai este supus influenţei timpului (KALA), nu mai este limitat în (şi de) acţiunile (KARMA) sale şi după aceea nu mai poate fi niciodată învins sau robit de către nimeni". „Yoghinul care experimentează din plin starea de extaz divin nu se mai cunoaşte nici pe el însuşi şi nici pe ceilalţi (cu alte cuvinte, el SE DETAŞEAZĂ COMPLET ŞI DEFINITIV ATÂT DE EL ÎNSUŞI (îşi transcende EGOUL) CÂT ŞI DE CEILALŢI); de asemenea, el nu mai este niciodată subjugat (înlănţuit) de diferitele senzaţii oferite de către cele cinci simţuri: miros, gust, văz, atingere (pipăit) şi auz". „Yoghinul care cu adevărat se află scufundat în starea de SAMADHI (extaz divin) nu mai resimte deloc senzaţiile de căldură sau de frig, suferinţa sau bucuria şi nu mai este afectat în nici un fel de onoarea sau de dispreţul celorlalţi". „Yoghinul care este adânc scufundat în starea de extaz divin (SAMADHI) nu poate fi atins de nimic invizibil (subtil) care este rău şi nici nu mai poate fi influenţat de puterile magice ale diferitelor MANTRA-e sau YANTRA-e; el este totodată complet invulnerabil faţă de orice armă psihică sau faţă de orice metodă mentală malefică pe care ar putea să o utilizeze vreodată cineva împotriva lui". Toate şcolile şi tradiţiile spirituale autentice disting cel puţin două tipuri de extaz divin (SAMADHI). În primul rând, se vorbeşte despre acea stare de SAMADHI (extaz divin) care implică identificarea profundă cu obiectul

meditaţiei şi manifestarea unor foarte elevate forme de gândire şi cunoaştere (PRAJNA); în al doilea rând, există acea stare de SAMADHI (extaz divin) care constă în identificarea perfectă cu însăşi esenţa divină a fiinţei, cu Sinele Suprem transcendent (ATMAN); această stare este lipsită de orice conţinut al mentalizării sau, cu alte cuvinte, de cunoaşterea de orice tip. Primul tip de SAMADHI (extaz divin) este numit SAVIKALPA sau SAMPRAJNATA-SAMADHI, iar cel de-al doilea NIRVIKALPA sau ASAMPRAJNATA-SAMADHI. Numai cel de-al doilea tip de SAMADHI (extaz divin) poate conduce la adevărata Eliberare spirituală şi la realizarea directă a Sinelui Suprem Divin (ATMAN), prin transcenderea completă a oricărui concept şi a oricărei discursivităţi în gândire. Unele şcoli spirituale menţionează chiar şi un al treilea tip de SAMADHI (extaz divin), care este cunoscut sub numele de „extazul divin spontan şi necondiţionat" sau SAHAJA SAMADHI; acesta este echivalent cu eliberarea spirituală care este atinsă chiar în timpul vieţii pe pământ (starea de JIVANMUKTA). În conformitate cu textul fundamental YOGA-CHUDAMANI-UPANISHAD (110), starea de SAMADHI (extaz divin) conduce mai întâi la atingerea „cunoaşterii divine, plenare") (CHAITANYA-ADBHUTA), iar mai apoi la starea de eliberare spirituală (MOKSHA). Stările plenar extatice şi înalt beatifice ale conştiinţei sunt profund

şi intens experimentate în SAMPRAJNATA-SAMADHI. De fapt, aceste stări divin extatice sau, cu alte cuvinte, aceste faze de experimentare directă constituie tot atâtea modalităţi de căutare şi cunoaştere care sunt practicate de yoghin, aşa după cum apare ca fiind evident din cel de-al treilea capitol al YOGA SUTRA-elor lui PATANJALI, unde sunt oferite diferite exemple de „constrângere" extatică sau identificare perfectă (SAMYAMA). În cele din urmă, toate formele de cunoaştere (PRAJNA) trebuie însă să fie transcense în totalitate, astfel încât în final să rămână doar viziunea ultimă şi infinită a Sinelui Suprem Divin (ATMAN). Aşa după cum afirmă textul GARUDA-PURANA (49.36), SAMADHI (extazul divin) reprezintă în realitate acea condiţie în care yoghinul realizează cu adevărat faptul că „Eu sunt unit cu Absolutul (DUMNEZEU)". Tocmai de aceea, SAMADHI (extazul divin) este deseori definit în filosofia VEDANTA (şi, de asemenea, de către şcolile spirituale care au fost influenţate de această filosofie) ca fiind „uniunea profundă şi deplină dintre suflet (JIVA) şi Sinele Suprem (ATMAN)". În loc de „uniune" (SAMYOGA), atât unele texte cât şi unele autorităţi în domeniul spiritual folosesc termenii de „acelaşi" (SAMATVA) sau „identic" (AIKYA). HATHAYOGA PRADIPIKA (IV, 5) oferă în această direcţie următoarele similitudini care prezintă o deosebită expresivitate. „Aşa cum sarea pusă în apă

se dizolvă şi se amestecă intim, în mod asemănător se întrepătrunde mintea şi Spiritul Nemuritor în cazul atingerii stării de extaz divin (SAMADHI)". „Atunci când forţa subtilă a vieţii (PRANA) ajunge într-adevăr să pătrundă în canalul subtil central sau SUSHUMNA-NADI, mintea este gradat dizolvată în oceanul cunoaşterii universale şi astfel începe să manifeste din plin acea „co-esenţialitate" (SAMA-RASATVA), care este extazul divin (SAMADHI)". „Acel echilibru deplin şi profund (SAMA) sau, cu alte cuvinte, acea identitate perfectă a sinelui suprem individual (ATMAN) cu Sinele Suprem Universal (PARAMATMAN), în care orice acţiune generată de voinţa individuală este suprimată se numeşte extaz divin (SAMADHI)". Doar starea de Eliberare Spirituală Finală este cea care distruge în mod definitiv şi pentru totdeauna „lanţul existenţelor succesive care constrânge prin înlănţuirea în manifestare" (BHAVA PASHYA) (YOGA-YAJNAVALKYA (X, 1)). Tocmai de aceea, starea de SAMADHI (extaz divin) este uneori echivalentă în exprimare cu termenii de eliberare sau chiar de iluminare spirituală. Prezentarea completă a stărilor de SAMADHI (extaz divin) este cea oferită de PATANJALI în YOGA SUTRA. Sunt prezentate astfel acolo, în ordine descrescătoare, următoarele forme de SAMADHI (extaz divin): 1) starea de extaz divin supraconştient (ASAMPRAJNATA-SAMADHI); 2)

starea de extaz divin conştient (SAMPRAJNATA-SAMADHI), cu formele sale suprareflexive de claritate (NIRVICHARA-VAISHARADYA), de extaz suprareflexiv (NIRVICHARA-SAMAPATTI), de extaz reflexiv (SAVICHARA-SAMAPATTI), de extaz supracognitiv (NIRVITARKA-SAMAPATTI) şi de extaz cognitiv (SAVITARKA-SAMAPATTI). Diferitele forme de extaz conştient sunt uneori însoţite de o denumire oarecum tehnică. În asemenea situaţii, deloc întâmplător, ele primesc denumirea de „coincidenţă" (SAMAPATTI), care atunci este utilizată mai ales în sensul de identificare. Unii înţelepţi, cum ar fi VACHASPATI MISHRA, inserează următoarele stări înaintea celor deja prezentate care, în viziunea sa, constituie subcategorii ale extazului conştient; extazul aflat dincolo de conştiinţa Eu-lui individual (NIRASMITA-SAMAPATTI), extazul însoţit de conştiinţa Eu-lui individual (SA-ASMITA-SAMAPATTI), extazul manifestat dincolo de beatitudine (NIRANANDA-SAMAPATTI) şi extazul însoţit de beatitudine (SA-ANANDA-SAMAPATTI). Termenul de SAMADHI mai este folosit, de asemenea şi pentru a indica în mod concret mormântul de formă circulară al yoghinului. În India, atunci când asceţii mor, ei sunt totdeauna îngropaţi într-o poziţie cu coloana dreaptă şi cu picioarele încrucişate, în timp ce oamenii obişnuiţi, atunci când mor, ei sunt arşi pe rug. Cremaţia (arderea) trupurilor moarte

este înţeleasă ca un fel de ritual de „trecere” pentru aceia care încă nu s-au purificat prin focul subtil spiritual, al practicii YOGA.

SAMSARA: Ciclul existenţelor ca urmare a renaşterilor obligatorii în sânul diferitelor condiţii sau stări multiple ce există şi în faţa cărora individul nu poate să scape atât timp cât el nu a obţinut încă eliberarea spirituală şi nu a atins anumite forme de SAMADHI. Înlănţuirea în SAMSARA este consecinţa principală a celor trei „RĂDĂCINI VĂTĂMĂTOARE” (AKUSHALA) care sunt: ura (DVESHA), dorinţa inferioară tiranică (TRISHNA) şi ignoranţa sau prostia (AVIDYA). Totdeauna condiţiile de renaştere sau reîncarnare sunt determinate de KARMA fiecăruia şi niciodată la întâmplare.

SHAKTI: În lb. sanscrită înseamnă putere feminină, forţă a naturii, energie. Considerată adesea ca fiind contrapartea feminină (-) sau iubita lui SHIVA (Supremul masculin (+)) ea este expresia eternului feminin sau a Zeiţei mame unificând feminitatea şi maternitatea prin manifestarea sa ca Forţă a Naturii. Ea este venerată în Orient în diferitele sale aspecte feminine dintre care amintim pe KUNDALINI prezentă în fiecare fiinţă umană. SHAKTI este personificarea efectivă a energiei feminine primordiale, ea încarnează adeseori forţa

de realizare a lui BRAHMAN, fiind aspectul feminin dinamic al lui Dumnezeu, vitalitatea feminină care îi permite lui BRAHMAN să creeze totul; să conserve sau să păstreze totul; să facă să dispară totul. În fiinţa umană expresia cea mai uşor sesizabilă a lui SHAKTI este dinamismul sexual. Pulsiunea amoroasă sau libidoul este un exemplu de manifestare a lui SHAKTI. Textele secrete orientale menţionează că graţia lui SHAKTI în fiinţa umană (trezirea, amplificarea, acumularea, transmutarea şi sublimarea diferitelor aspecte sau manifestări specifice ale lui SHAKTI) este indispensabilă pentru a putea înţelege gradat dimensiunea transcendentală a lui Dumnezeu. Tantrismul în special se interesează adeseori de conştientizarea şi integrarea lui SHAKTI în fiinţă într-o manieră cu totul şi cu totul specială, aici punându-se un accent deosebit pe conştientizarea şi amplificarea lui SHAKTI în fiinţă în vederea punerii la unison cu energiile SHAKTI corespondente din Macrocosmos.

SHIVA: Literal, „cel Bun, cel Blând”. Al treilea zeu esenţial din trinitatea hindusă (TRIMURTI) ce îi cuprinde pe BRAHMA, VISHNU şi SHIVA. SHIVA este zeul distrugerii celor răi şi ignoranţi şi disoluţiei a ceea ce este impur. El poate fi, de asemenea, o forţă infinită, binefăcătoare, în măsura în care îndepărtează adeseori fulgerător AVIDYA sau

ignoranţa înlănţuitoare. Simbolul său este LINGAMUL sau organul masculin creator ce reprezintă VIRILITATEA, aspectul solar, activ, YANG (+). SHIVA este deseori reprezentat în fuziune intimă, amoroasă, infinită cu iubita sa SHAKTI, care este aspectul feminin, al cărei simbol fundamental este YONI sau organul feminin, sexual, ce reprezintă aspectul YIN, energia naturii, etc. Numele lui SHIVA nu apare în VEDE. Există o divinitate care poartă numele RUDRA SHIVA şi, pornind de la aceasta, s-a născut SHIVA cu manifestările sau aspectele sale specifice. În RIGVEDA termenul RUDRA este uneori folosit în sensul de AGNI, foc subtil şi fii săi sunt MARUT-ţii. În RAMAYANA, SHIVA apare ca un mare zeu atotputernic şi are sensul divinităţii supreme. În MAHABHARATA, cel mai mare dintre cei trei zei este când VISHNU, când SHIVA, care redevine chiar maestrul şi creatorul lui BRAHMA şi al lui VISHNU, venerat de toţi zeii în calitatea sa esenţială de distrugător al tuturor zeilor şi stăpân ghid inspirator şi protector al tuturor yoghinilor. Pentru adepţii care adoră frenetic în el „idealul lor ales" (ISHTA-DEVA), el este divinitatea supremă totală, Realitatea Ultimă. Asociat formelor sale feminine, manifestatoare, dinamice, cunoscute sub numele de SHAKTI, PARVATI, KALI sau DURGA, el încarnează Absolutul Transcendent. Fiecare din aceste Mari Puteri Cosmice sau anumite divinităţi feminine este

adeseori considerată a fi contrapartea feminină (SHAKTI) sau soţia lui SHIVA şi uneori iconografia hindusă îl reprezintă în intimă fuziune sexuală infinită, datorită controlului perfect al energiei sexuale, cu încarnările sau aspectele acestor forţe „feminine" imense. SHIVA poartă numeroase alte nume în funcţie de predominanţa anumitor aspecte ale sale, cum ar fi: SHAMBU, SHANKARA, ISHANA, VISHVANATHA, KEDARNATH sau NATARAJA; acesta din urmă este reprezentat în arta hindusă ca SHIVA-NATARAJA, SHIVA cel transcendent, stăpân suprem al universului, tronând pe NANDI, taurul simbolic al DHARMA-ei şi venerat ca GURU Suprem al tuturor GURU-şilor, distrugătorul suferinţei, distrugătorul celor răi cât şi a întregii materialităţi, datorită graţiei sale fulgerătoare, cel ce dăruieşte înţelepciune, încarnarea renunţării dătătoare de eliberare şi a compasiunii transcendente, a puterii masculine arhetipale a virilităţii esenţiale.

SHIVARATRI – vezi MAHASHIVARATRI.

TAPAS: Ardoare interioară, căldură subtilă, asceză; fervoare (efervescenţă) spirituală, aspiraţie intensă de a-L realiza pe Dumnezeu (BRAHMAN). TAPAS-ul este una dintre cele 5 prescripţii de autocontrol (NIYAMA) din sistemul YOGA. TAPAS-ul permite transformarea gradată a calităţilor (GUNA)

RAJAS ale fiinţei, centrate preponderent în jurul egoului, într-o forţă spirituală superioară care ajută aspirantul să atingă cât mai repede ţelul spiritual prin fervoarea dăruirii, prin abnegaţia de care dă dovadă şi, de asemenea, prin intensitatea concentrării sale mentale. El este într-un anume fel un sinonim al lui TEJAS (Focul subtil interior). Conform cosmogoniei VEDICE, TAPAS, în calitatea sa de căldură paranormală generată de intensitatea fără egal a sacrificiului Divinului este ceea ce a permis „clocirea" şi „spargerea" oului lumii (HIRANYAGARBHA) care reprezintă întreaga manifestare sau altfel spus MACROCOSMOSUL cu toate cele 3 lumi FIZICĂ, ASTRALĂ şi CAUZALĂ. Acest aspect mitic implică totodată şi ideea de efort creator susţinut (asceză), în măsura în care creaţia în totalitate reprezintă de fapt un act de auto-sfâşiere (desfăşurare sacrificială sau fragmentare în timp şi spaţiu) a lui DUMNEZEU. Marea Putere Cosmică TRIPURA BHAIRAVI controlează energiile fundamentale ale sacrificiului TAPAS care face posibilă multiplicitatea formelor. BHAIRAVI este Marea Putere Cosmică a lui TAPAS în MACROCOSMOS. În textul oriental SHATAPATHA-BRAHMANA se spune: "În timpurile primordiale (la început), PRAJAPATI era El absolut singur şi unic în această lume. El a spus atunci: "EU VREAU SĂ FIU MULTIPLU. EU VREAU SĂ MĂ ÎNMULŢESC

(reproduc)". Pentru aceasta, el a făcut mari eforturi şi a practicat un TAPAS. Din cauza eforturilor sale susţinute şi a procedeelor de care s-a folosit, el a dat astfel naştere la cele trei lumi: 1) PĂMÂNTUL, 2) ETERUL şi 3) CERUL. El este acela care a clocit Oul primordial din care au apărut apoi cele trei lumi".

YOGA: (în sanscrită „comuniune", „contopire", „fuziune inefabilă") Ştiinţă tradiţională a Orientului fondată prin secolul I î.e.n., pe baza unor tradiţii ale înţelepciunii milenare, care vizează integrarea armonioasă a fiinţei umane în Univers, trezirea puterilor latente, paranormale. Mai mult celebră decât înţeleasă, YOGA este şi rămâne un ansamblu de metode milenare sistematice care vizează eliberarea definitivă a fiinţei umane. Cunoscută în Occident sub forme vulgarizate şi uneori degradate, YOGA constituie o disciplină spirituală extrem de riguroasă. Un text al înţelepciunii orientale, ISHVARA-GITA, spune referitor la YOGA: „PRIN YOGA IA NAŞTERE CUNOAŞTEREA ULTIMĂ, IAR DIN CUNOAŞTEREA SUPERIOARĂ REZULTĂ YOGA. PENTRU ACELA CARE ARE LA DISPOZIŢIE YOGA ŞI CUNOAŞTEREA PE CARE ACEASTA O FACE CU PUTINŢĂ, NU MAI EXISTĂ NIMIC ALTCEVA DE DORIT". Pentru cei mai mulţi oameni, YOGA este practica ciudată a concentrării atenţiei, uitându-te la buric şi controlându-ţi respiraţia. Performanţele

unora dintre aceste exemplare se înscriu în ordinul spectacolului: contorsionarea membrelor, transa, moartea aparentă, levitaţia, telepatia, mersul pe foc ş.a.m.d. Pentru cunoscătorii autentici, problema este mult mai serioasă şi se bucură de creditul unei discipline fizice şi mentale precise care trece dincolo de stereotipia performanţelor. În ceea ce priveşte originile sistemului YOGA, acestea se pierd în negura timpului. Încă din veacul al III-lea, celebrul text PHILOSOPHOUMENA al Sfântului HIPPOLIT menţionează despre o anumită categorie de rătăcitori (yoghini) – gymnosofiţi cum sunt numiţi acolo. Ei îşi petreceau atunci, întocmai ca şi astăzi, viaţa goi, pentru că Dumnezeu le-a creat corpul ca haină a spiritului. După ei, Dumnezeu este Lumină, nu ca Soarele sau ca Focul, ci în calitate de Supremă-Rostire Infinită, a cărui cunoştinţă şi-o dezvăluie înţelepţilor, pentru ca aceştia să pătrundă în misterele ultime ale naturii şi Universului. În viziunea lor, Lumina Spirituală este o misterioasă rostire şi ei pretind că o cunosc intim fiindcă s-au debarasat de deşarta părere personală şi de ego, care este ultima cămaşă a SPIRITULUI. Pentru ei, toate organele corpului sunt la fel de importante şi n-au de ce să le atribuie o ierarhie morală când nu constituie nici unul „CORPUS DELICTUS”, pentru care mulţi dintre noi se ruşinează şi caută ascunzătoare în decenţă! Cine practică YOGA – şi o poate face oricine,

indiferent de sex, religie sau poziţie socială – urmăreşte progresiv să-şi purifice conştiinţa de legăturile sale trupeşti în primul rând şi să realizeze CUNOAŞTERE şi puteri PARANORMALE în al doilea rând. YOGA îl face pe om să răstoarne timpul şi spaţiul! YOGHINUL urmăreşte să atingă iluminarea şi mântuirea prin control, detaşare şi transcenderea tuturor limitelor. Prin YOGA totul este cu putinţă dar nu orice este permis. Yoghinul ispăşeşte şi anihilează în cursul unei singure vieţi toate greşelile sau, altfel spus, păcatele săvârşite de suflet în cursul reîncarnărilor precedente. Un text al înţelepciunii yoghine spune: „FOCUL DECLANŞAT PRIN PRACTICA YOGA ASIDUĂ FACE SĂ ARDĂ RAPID ŞI COMPLET ACEASTĂ CUŞCĂ A IGNORANŢEI CARE CONSTITUIE RĂUL. ATUNCI SE DEZVĂLUIE CUNOAŞTEREA CLARĂ CARE NE PERMITE SĂ REALIZĂM CU UŞURINŢĂ EXTAZUL DIVIN.”